

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξάμηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνι 2 καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 2 Ἰανουαρίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 5

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1932

ΚΑΛΕ ΑΓΙΕ-ΒΑΣΙΛΗ...

Πόσο συλλογιέμαι τὰ φτωχὰ παιδάκια, τώρα τὸ χειμῶνα, πού στοὺς δρόμους [κρυώνουν. Στὶς γωνιὲς τὰ βλέπεις νάναι μαζεμένα καὶ τὰ παγωμένα χέρια νὰ χουφτώνουν

Τὰ φτωχὰ παιδάκια δὲν τὰ περιμένει σ' ἓνα ζεστό σπῖτι μιὰ καλὴ μητέρα. Μοναχά, ὀρφανοῦλια, τριγυρνοῦν στοὺς [δρόμους : στὴ βροχή, στὰ χιόνια, στὸν κῆλὸν ἀ- [γάγρια.

Τὰ φτωχὰ παιδάκια στέκουν μαγεμένα μπρὸς ἀπ' τὶς βιτρίνες—κι' ἄχ, πόσο [ποθοῦνε Τίς ξανθὲς κουκλίτσες, τ' αὐτοκινητάκια, τὰ ὠραία παιχνίδια, πού δὲ θὰ χροοῦνε.

— Καλὲ Ἀγιε-Βασίλη, φέρε σὺ παι- [χνίδια στὰ παιδάκια, πού οἱ ἄλλοι τᾶχουν [λησιμονήσει. Καὶ στὶς πικραμένες τὶς καρδούλες κάνε τὸ λευκὸ λουλούδι τῆς χαρᾶς ν' ἀνθίσει.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶχε πάψει πιά νὰ ρωτᾷ τὸ δρόμο, γιατί οἱ ἐρωτήσεις του προκαλοῦσαν μόνο γέλια καὶ κοροϊδεῖες. Μιλοῦσε ὅμως μόνος του κι' ἔλεγε ἀπὸ μέσα του :

— Σκουπιδαριό, ἔτσι λεγόταν ὁ δρόμος του. Ἀχ, ἄς ἔβρισκα τὸ δρόμο ὡς ἐκεῖ προτοῦ νὰ πέσω κάτω ἀπὸ τὴν κούραση! Ἄν τὸν βρῶ, σώθηκα. Γιατί οἱ δικοὶ του θὰ μὲ πᾶνε στὸ παλάτι καὶ θὰ πιστοποιήσουν πὺς δὲν εἰμαι τὸ δικό τους παιδί, ἀλλὰ τὸ ἀληθινὸ βασιλόπουλο, καὶ ἔτσι θὰ ξαναβρεθῶ πάλι ἐκεῖ πού ἤμουν.

Κάθε τόσο τοῦ ξαναγύριζε ἡ θύμηση τῆς βάρβαρης συμπεριφορᾶς πού ἔδειξαν ἀπέναντί του τὰ ἄκαρδα παιδιά τοῦ ἀσύλου, κι' ἔκανε σοβαρὰ σχέδια μὲ τὸ νοῦ του.

— Ὅταν γίνω βασιλιάς, ἔλεγε, θὰ φροντίσω νὰ μὴ βρίσκουν μονάχα τροφή καὶ στέγη, ἀλλὰ καὶ μέρψω- ση κι' ἀνατροφή. Ἐνα γεμάτο στο-

μάχι δὲν ἀξίζει τίποτε εἰς τὸ μένον ἀδεια ὁ νοῦς κι' ἡ καρδιά. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ χαράξω καλὰ στὸ μυαλό μου γιὰ νὰ μὴ λησμονήσω τὸ μάθημα τῆς σημερινῆς ἡμέρας. Γιατί ἡ πεῖρα μαλακώνει τὴν καρδιά καὶ τὴν κάνει πονετικὴ κι' εὐσπλαχνική.

Τὰ φανάρια στοὺς δρόμους ἀναψαν ἄρχισε νὰ σιγοβρέχει, ὁ ἀνεμὸς δυνάμωσε κι' ὁ καιρὸς ἀπειλοῦσε νὰ γίνῃ χειρότερος τῇ νύχτᾳ. Τὸ ἀστεγο βασιλόπουλο, ὁ ἀλήτης διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας ἐξακολουθοῦσε νὰ περπατᾷ καὶ νὰ χώνεται ὀλοένα καὶ βαθύτερα στὰ στενοσόκακα τοῦ Λονδίνου, ὅπου εἶναι σι- βαγμένες ἡ φτώχεια καὶ ἡ κακομοιρία.

Ἐξαφνα ἓνας ψηλὸς ἄντρας, πού μύριζε βαριά ἀπὸ κρασί, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τὸν τράνταξε.

— Τέτοια ὥρα νύχτα, καὶ βρίσκεσαι ἀκόμα ἔξω ; τοῦ φώναξε ἄγρια. Βάζω στοίχημα, πὺς οὔτε μιὰ πεντάρα

δὲν μπόρεσες νὰ οἰκονομήσῃς! Ἄν εἶναι ἔτσι καὶ δὲ σοῦ σπάσω ὅλα σου τὰ κόκκαλα, νὰ μὴ μὲ ξαναποῦν Τζὼν Κάντυ!

Τὸ βασιλόπουλο ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του, σκούπισε ἄθελά του τὸν ὦμο του, πού ἔτσι δίχως κανένα σε- βασμὸ τοῦ εἶχαν ἄρπάξει, καὶ εἶπε μ' ἀνακούφιση :

— Εἴσαοτε μήπως ὁ πατέρας του ; Ἀχ, μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι! Τρέξτε νὰ τὸν πάρετε καὶ πηγαίνετέ με ἐμὲνα στὸ σπῖτι του.

— Ὁ πατέρας του ; Δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι αὐτὸς πού λές, παιδί μου. Αὐτὸ πού ξέρω εἶναι πὺς ἐγὼ εἰμαι ὁ δικός σου ὁ πατέρας καὶ σὲ λίγο θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω.

— Ὡ μὴ μὲ κοροϊδεύετε, μὴ δείχνετε δυσπιστία! Εἰμαι κουρασμένος,

« — Τέτοια ὥρα νύχτα, καὶ βρίσκεσαι ἀκόμα ἔξω ; » (Σελ. 49, στ. β'.)

είμαι ματωμένος. Δεν αντέχω πιά! "Οδηγήστε με στον βασιλιά κι' αυτός θα σ' ανταμείψει καλύτερα απ' όσο φαντάζεσθε. Πιστέψτε με, καλέ μου άνθρωπε, πιστέψτε με! Δε λέω ψέμματα, σ' ας λέω την αλήθεια. Βοηθήστε με να σωθώ! Είμαι στ' αλήθεια ο πρίγκιπας της Ουαλλίας!"

"Ο Κάντυ κοίταξε μ' άπορία το παιδί, κούνησε σκεπτικώς το κεφάλι του και είπε:

— Είναι τρελλός! Τρελλάθηκε ο λότελα!

Τόν άρπαξε πάλι από τόν ώμο και φώναξε γελώντας:

— Είτε τρελλάθηκες όμως είτε όχι, εγώ και η κυρούλα σου θα σου τις βρέξουμε για καλά, αυτό να το ξέρεις!

Ύστερα έσυρε από πίσω του το βασιλόπουλο, που πάλευε άπεγνωσμένα να του ξεφύγει, και χώθηκε μαζί του σε μιά αυλή γεμάτη φτωχόκοσμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

"Ο Τόμ βασιλόπουλο

"Όταν ο Τόμ έμεινε μόνος του στο δωμάτιο του βασιλόπουλου, ήλθε να έπωφεληθή αυτή την ευκαιρία. Στάθηκε μπρός στο μεγάλο καθρέφτη και κοιτάζονταν απ' όλες τις μεριές και θαύμαζε τα ώρατα ρούχα που φορούσε. Ύστερα άρχισε να σουλατσάρη πάνω-κάτω όπως είχε ιδεί τόν πρίγκιπα να κάνει και κοίταξε κιόλας στον καθρέφτη για να ιδή αν τον έκανε μ' έπιτυχία. "Εβγαζε το ώρατο σπαθί του από τή θήκη, υποκλινόταν, το φιλούσε και το άκουμπούσε στο στήθος του, ιδία κι' άπαράλλαχτα όπως είχε δει να κάνει τώρα και τέσσερες-πέντε βδομάδες ο ευγενής ίππότης μπρός στον διοικητή του Πύργου, όταν του παράδωσε τόν λόρδο Νόρχολκ δέσμο. "Ο Τόμ έπαιξε με το διαμαντοστόλιστο μαχαίρι που ήταν περασμένο από τή ζώνη του. Του άρεσε να βλέπη τα διαμάντια να σπινθοβολούν στο φως. Στάθηκε και παρατήρησε προσεκτικά όλα τα πολύτιμα πράγματα που στόλιζαν τόν δωμάτιο. Κάθισε για δοκιμή σε όλες τις αναπαυτικές πολυθρόνες, και συλλογιζόταν τί καμάρι που θα αισθανόταν αν θα μπορούσαν να τόν δούν οι φίλοι του του Σκουπιδαριού μέσα σ' αυτά τα μεγαλεία. Σκεπτόταν αν άραγε θα τόν πίστευαν, όταν θα τους διηγόταν τις θαυμαστές περιπέτειές του, το βράδυ που θα γύριζε στη φτωχογειτονιά του ή θα κουνούσαν τα κεφάλια τους και θα λέγαν πως ή μεγαλομανία του τόν έκανε να χάση ελότελα το μυαλό του;

Ύστερα από μισή ώρα άρχισε να συλλογίζεται πως ο μικρός πρίγκιπας άργοισε πάρα πολύ να γυρίση, και ή μοναξιά δεν του φαινόταν καθόλου ευχάριστη. "Εβαλέ τ' ατί του στην πόρτα μήπως τόν άκούση να έρχεται, και τόν έπιασε μεγάλη άνυπομνησία. Δεν του έκανε πιά καμιά ευχαρίστηση να παίξη με τα ώρατα πράγματα. "Ολομόναχος μέσα στο μεγάλο και πλούσιο αυτό δωμάτιο, σ' ένα περιβάλλον τόσο άσυνήθιστο γι' αυτόν, ο μικρός Τόμ άρχισε να νοιώθω έναν άκαθόριστο φόβο, μιά στενοχώρια που του πλάκωνε τήν καρδιά. Τί θα γινόταν αν έμπαινε κανένας μέσα και τόν έβλεπε με τα φορέματα του βασιλόπουλου, και δεν ήταν και τόν ίδιο βασιλόπουλο μπροστά γι' να δώση εξηγήσεις; Θα τόν άρπαζαν και θα τόν κρεμούσαν στη στιγμή, και θα καθόνταν να εξετάσουν τήν υπόθεση έπειτα με τήν ήσυχία τους. Είχε άκούσει πως οι άρχοντες δεν πολυχασμερδύν όταν είναι να κρεμάσουν κανένα φτωχό. "Η στενοχώρια του γινόταν όλο και μεγαλύτερη, και τρέμοντας, άνοιξε τήν πόρτα που έβγαине στο διάδρομο, με τήν άπόφαση να βγή κρυφά έξω, να ψάξη να βρή το βασιλόπουλο και να τόν παρακαλέση να τόν προστατέψη και να τόν έλευθερώση. "Εξη χρυσοστολισμένοι ύπηρέτες και δύο νεαροί άκόλουθοι, λαμπροφορεμένοι σαν πεταλούδες, πήδησαν από τίς θέσεις τους και τόν προσκύνησαν βαθιά. "Ο Τόμ έκλεισε γρήγορα τήν πόρτα και τραθήχτηκε στο βάθος της κάμαρας.

— Με κοροϊδεύουν κιόλας! είπε με το νου του: Τώρα θα πάνε να με μαρτυρήσουν. Είμαι χαμένος! "Αχ, γιατί νάρθω εδώ! Αυτό το παιχνίδι θα μου στοιχίση τή ζωή μου!

Γεμάτος άγωνία, πηγαίνονταν από τή μία στην άλλη άκρη της κάμαρας, τέντωνε τ' ατί του και τινάζονταν τρομαγμένος με τόν παραμικρότερο θόρυβο. "Εξαφνα ή πόρτα άνοιξε διάπλατη κι' ένας πλουσιοντυμένος άκόλουθος φώναζε:

— "Η λαίδη "Ιωάννα Γκρέυ!

"Η πόρτα έκλεισε και μιά χαριτωμένη νέα, ντυμένη πλούσια και καλαισθητά, έτρεξε προς τόν μέρος του. "Εξαφνα όμως κοντοστάθηκε και είπε τρομαγμένη:

— Τί έχετε, Ύψηλότατε;

"Ο Τόμ ένοιωσε τή φωνή του να πνίγεται στο λαιμό του, αλλά μάζεψε όλες τις δυνάμεις του και τραύλισε:

— "Ω, λυπηθήτε με! Δεν είμαι κανένας Ύψηλότατος, αλλά μ'νάχα ο φτωχός Τόμ Κάντυ, από τόν Σκουπιδαριό στο Σέιτ. Σας παρακαλώ, πηγαίνετε με στον πρίγκιπα. Αυτός θα

με λυπηθή, θα μου δώση πίσω τα κουρέλια μου και θα μάφήση έλεύθερο να φύγω. "Αχ, σ' παρακαλώ, σώστε με!

Λέγοντας αυτά, ο Τόμ γονάτισε και με τα χέρια ένωμένα και με τα μάτια ύψωμένα παρακλητικώς προς τή μικρή λαίδη, έδινε περισσότερη έμφαση στα λόγια του.

"Η λαίδη "Ιωάννα τόν κοίταξε κατατρομαγμένη:

— "Ο πρίγκιπας μου γονατιστός; Και μπροστά σε μένα; είπε με κατάπληξη και ύστερα έφυγε τρέχοντας.

"Ο Τόμ έπεσε άπελπισμένος στο πάτωμα

— Πάει! μουμούρισε. Δε μου μένει πιά καμιά έλπίδα. Τώρα θα έρθουν και θα με τσακώσουν.

"Ενός έκείνος ήταν έτσι πεσμένος χάμυ, μέσ' στο παλάτι διαδίδονταν άνησυχαστικές φήμες. "Ο ένας ψιθύριζε στον άλλον, ο ύπηρέτης στον ύπηρέτη, ο λόρδος στη λαίδη:

— "Ο πρίγκιπας της Ουαλλίας τρελλάθηκε! "Ο πρίγκιπας της Ουαλλίας έχασε τόν μυαλό του!

Σε λίγη ώρα, σε κάθε σάλα, σε κάθε γωνιά είχε σχηματισθεί ένας όμιλος από πλουσιοντυμένους αυλικούς και κυρίες, ή από ύπηρέτες, που συζητούσαν μεταξύ τους ζωηρά σε χαμηλή φωνή, και ή φρίκη ήταν ζωγραφισμένη σε όλων τα πρόσωπα. "Εξαφνα παρουσιάστηκε ένας άνώτερος τιτλοχός της Αυλής και, σταματώντας σε κάθε σάλα, άγγειλε μ' έπίσημη φωνή:

— Στο όνομα του βασιλέα! "Επί ποινή θανάτου δεν επιτρέπεται σε κανένα να έπαναλάβη ή να διαδόση παρακάτω τήν άνυπόστατη και έσφαλμένη φήμη που κυκλοφορεί. Στο όνομα του βασιλέα!

Τα σιγανοψιθυρίσματα έπαψαν άμέσως ώσάν να είχαν χάσει όλοι αυτοί οι άνθρωποι μονομιάς τή μιλιά τους.

Σε λίγο, ζωηρή ταραχή παρατηρήθηκε σε όλες τις σάλες.

— "Ο πρίγκιπας έρχεται! "Ο πρίγκιπας έρχεται!

"Ο άμοιρος ο Τόμ προχωρούσε άργά-άργά ανάμεσα από τους αυλικούς που υποκλινόταν βαθιά μπροστά του. Προσπαθούσε ν' άπαντάη στους χαιρετισμούς τους και κοίταζε με τρομαγμένα και θλιμμένα βλέμματα όλους αυτούς τούς άγνωστους ανθρώπους. Στο πλευρό του περπατούσαν δυο από τους μεγαλύτερους άρχοντες του κράτους, που τόν κρατούσαν από τόν μπράτσο γι' να μ'ήν τρικλίζη. "Από πίσω έρχόνταν οι γιατροί του παλατιού και μερικοί ύπηρέτες.

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

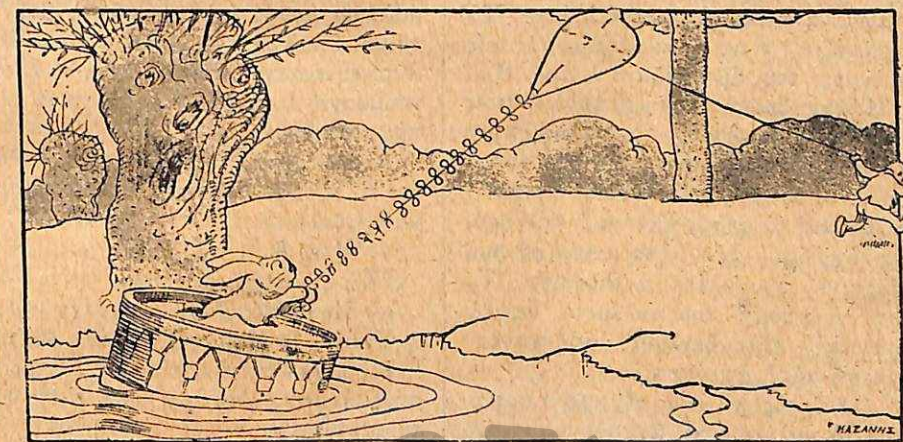
Ε'.

Τί κοίμα να μ'ήν ξέρω κολύμπι! "Αν ήξερα, θάπεφτα τώρα στο νερό, σε λιγάκι θάβγαίνα στην όχθη του βάλτου και... θα καθόμουν να στεγνώσω. "Αλλά τα κουνέλια δεν είμαστε ούτε πάπιες ούτε χήνες. Κι' όσοι με ξέρετε από μικρό, θα θυμάστε πως τούς βάλτους τούς περνούσα άπάνω σε σανίδες, που τις έκανα βάρκες...

"Αχ, αν έβρισκα κι' εδώ καμιά σανίδα!.. Μά ποῦ! τίποτα!.. Και δεν ήξερα τί να κάμω γι' να γλιτώσω. "Ενα είχα μόνο: Να περιμένω τή σωτηρία απ' τήν καλή μου τύχη. "Αν έρχόταν, καλά! αν δεν έρχόταν, θάπεφτα στο νερό και θα πνιγόμουν. Γιατί ή πείνα βέβαια θα μ' έφερνε σε άπελπισία...

Αυτές τις μαύρες σκέψεις έκανα, όταν, άξαφνα, νιώθω κάτι να μου χαιδεύη τή μύτη.

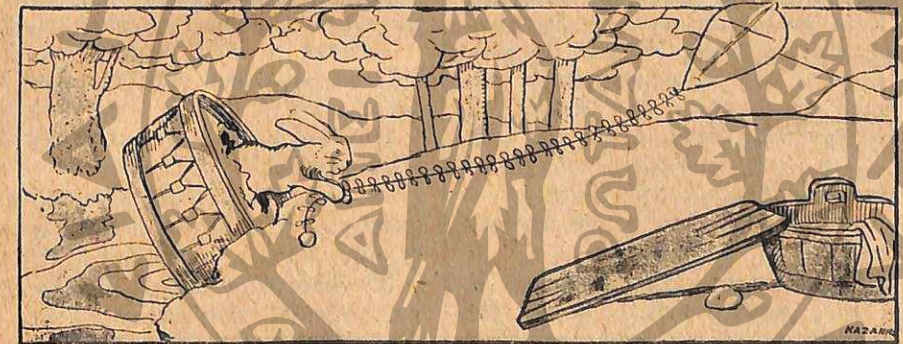
Γυρίζω — και τί να ιδώ; "Ηταν ή ούρα ενός πελώριου χαρταετού,

που πολεμούσε να τόν σηκώση, από κει-πέρα, ένα μικρό χωριατόπουλο. Νά, είπα με το νου μου, ή σωτηρία! Κι' άμέσως άρπάζω με τα δυό μου χέρια τήν ούρα και τήν τραβώ κατά μένα.

Τό παιδί, που ήταν μακριά και δεν έβλεπε τί συμβαίνει, ένόμιζε πως ή ούρα του άετού του κάπου μπλέχτηκε και σκάλωσε κατά τύχη. Κι' άοχισε τα τραβιά δυνατά τόν σκοινί, γι' να τήν ξεσκαλώση.

Μ' αυτό ίσα-ίσα ήθελα κι' εγώ! Κρατούσα τήν ούρα μ' όλη μου τή δύναμη μ' όλη τόν τή δύναμη τραβούσε και τόν παιδί τόν σκοινί του άετού. Και τόν άποτέλεσμα—τό πολύ ευχάριστο άποτέλεσμα— ήταν να ξεκουνη-

θη απ' τή θέση της ή γρανιάσσα και να τραβηχτή — λιγάκι άταχτα — προς τήν όχθη του βάλτου.

"Ετσι έκανα τόν ταξίδι μέ... ουμουλκό. Και φτάνοντας στην άκρη, πήδησα απ' τή γρανιάσσα στην ξηρά, χωρίς να βρέξω ούτε μιά τρίχα τής γούνας μου. Τότε μόνο άφησα τήν ούρα, προς μεγάλη χαρά του παιδιού, που θα νόμιζε πως με τόν τραβηγμά του ο άετός ξεσκάλωσε και πετούσε τώρα έλεύθερος στα ύψη.

"Η δική μου όμως χαρά ήταν μεγαλύτερη που ξεσκάλωσα και γλί-

"Αφού πέρασε ένα σωρό σάλες και παρασάλες, ο Τόμ βρέθηκε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο και άκουσε τήν πόρτα να κλείνη πίσω του.

"Όσοι είχαν έρθει μαζί του, στάθηκαν σε άρκετά σεβαστή άπόσταση γύρω του.

Μπροστά του σ' ένα μεγαλοπρεπές στατο κρεβάτι, ήταν ξαπλωμένος ένας πολύ ψηλός και πολύ παχύς άνθρωπος, που τόν πρόσωπό του φαινόταν φουσκωμένο και πρησμένο, και τόν βλέμμα του θλιμμένο και σκοτεινό. Τα πυκνά μαλλιά του ήταν ψαρά και τα γένεια, που πλαισίωναν όλόκληρο τόν πρόσωπό του, είχαν κι' εκείνα σταχτύ χρώμα. Τα φορέματά του ήταν πλούσια αλλά παλιά και σε μερικές μεριές τριμμένα.

Τόν ένα πόδι του, που φαινόταν πολύ πρησμένο, ήταν τυλιγμένο σ' επιδέσμους και άκουμπισμένο άπάνω σ' ένα μαξιλάρι στο κρεβάτι. Βαθεία σιωπή βασιλευσε στο δωμάτιο και όλοι, έκτος από τόν άρρωστον, κρατούσαν τόν κεφάλι τους σκυφτό με σεβασμό.

"Ο σκυθρωπός άρρωστος ήταν ο "Ερρίκος ο Η' της "Αγγλίας. "Αρχισε να μιλά στον Τόμ, και τα χαρακτηριστικά του μαλάκωναν καθώς μιλούσε:

("Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ...

Τα έγγονάκια του κ. "Ιακωβίδη, τόν μεγάλου ζωγράφου, και άκαδημαϊκού,λένε τα πιδ άπρόοπτα και χαριτωμένα πράγματα.

Θα θυμάστε τήν "Αγλα και τή Φούλα. "Ο παππούς έκαμε τόν άγαλμα της "Αγλας, που ή μικρή, από τόνονμά της, τόν έλεγε «άγλαμα». Κι' ή Φούλα, που ζήλεψε, τόν ρώτησε:

— Πότε, παππού, θα μου κάμης και μένα τό... «φούλαμά» μου;

(Μά δεν είχε δίκιο; "Αφού της "Αγλας της έκαναν άγλαμα, αυτό που θα-καναν της Φούλας, δεν θατανφούλαμα;)

"Υπάρχει όμως κι' έγγονός, που σάν πρωτότοκος, έχει τόν ίδιο όνομα με τόν παππού του. Μιά μέρα, κάποιος τόν ρώτησε:

— Πώς λέγεσαι, μικρέ μου;

— Γεώργιος Μ. "Ιακωβίδης! άποκρίθηκε ο μικρός με καμάρι.

— "Α! έκαμε ο άλλος, άκούγοντας αυτό τόν ένδοξο όνομα.

Κι' ο μικρός:

— Τί «ά;»... Νομίζετε πως είμαι ο ζωγράφος;... "Όχι, δεν είμαι εγώ... Είναι ο παππούς μου... κι' έχει τ' όνομά μου!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

τωσα απ' την καταραμένη εκείνη θέση. Καί στάθηκα κοιτάζοντας γύρω μου, για να ιδώ σε τί τόπο με είχαν ρίξει, πρώτα ή σφεντόνα κι' ύστερα ή γρανιάσσα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ποῦ εἶναι ὁ Ντῆνος κι' ὁ Ἀριστοτέλης; Δὲν ἦταν μαζί σας;

— Ὁ Ἀλέκος μὲ ρωτοῦσε. Τοῦ ἀποκρίθηκα ἀρνητικά. Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει κι' οἱ φωτιὲς ποὺ εἶχαν στηθεῖ γιὰ τὰ σουβλιστὰ ἐπαίρναν μιὰν ἀπερίγραπτη λαμπρότητα. Ἀπ' τὴν αἴθουσα ἀκουσα νότες πιάνου. Παίζανε ἕνα φῶξ-τρότ. Μπήκα κι' ἐγὼ μέσα. Μερικοὶ ἀξιωματικοὶ εἶχαν πάρει τὶς πρώτες κυρίες ποὺ καταφθάνανε καὶ τὶς στροβιλίζανε. Τὰ τραπέζια, στενὰ καὶ ἀτελείωτα εἰς μᾶκρος, τοὺς ἐμποδίζανε λιγάκι. Καταβάλλανε ὅμως φιλότιμες προσπάθειες νὰ ἐξουδετερώσουν τὸ μειονέκτημα αὐτό, καὶ τὰ γαλόνια τῶν ἀξιωματικών, οἱ ἐξωμες τουαλέττες, ἡ πρασινάδα καὶ τὰ φῶτα κάνανε ἕνα ζωηρό, πολύχρωμο, ἀεικίνητο μωσαϊκὸ ποὺ ἔρριχνε φευγαλέες ἀνταύγειες. Τὸ συγγενὸ φᾶσμα τοῦ πολέμου, ὡς διὰ μαγείας, εἶχε διαλυθεῖ στὴ φανταχτερὴ αὐτὴ ἀτμόσφαιρα.

— Ὁ Τοτός κι' ἐγὼ εἶχαμε πλησιάσει τὸ κυλικεῖο κι' ἀσχολούμαστε μὲ τὸ δοκίμασμα τῶν γλυκῶν. Ἐξαφνὰ ἔστρεψα τὸ βλέμμα καὶ εἶδα τὴν κ. Κ. . . νὰ μπαίνει. Φοροῦσε μιὰ τουαλέττα ἀπὸ κίτρινο ταφτὰ μὲ μεγάλο ντεκολτέ, ἀλλὰ πολὺ ἀπλή. Στὸ κεφάλι τῆς ἔλαμπε μιὰ χρυσὴ κορδέλλα, ποὺ ἔκανε δυὸ-τρὲς φορές τὸ γύρο του. Χρυσά, ἐπίσης, παπούτσια καὶ μαῦρα μακρὰ γάντια. Ὅλ' αὐτὰ ἦταν λίγο τσαλακωμένα, ἀλλὰ μὲ τι κομψότητα καὶ χάρη τὰ φοροῦσε! Ἐνας κύκλος ἀξιωματικῶν εἶχε σχηματισθεῖ γύρω τῆς. Ἐπειτα τὴν εἶδα νὰ φέρεται στὸ εὐγενικὸ πιάσιμο κάποιου ἀξιωματικοῦ ποὺ ἄρχισε νὰ τὴν στροβιλίζει στοὺς ἦχους τοῦ φῶξ.

— Κοίταξε τί ὥραια ποὺ εἶναι! εἶπα θριαμβευτικὰ στὸν Τοτό.

— Ναί, ἔκανε πολὺ σιγὰ καὶ σοβαρά.

Τὸ φῶξ-τρότ εἶχε τελειώσει. Ἡ κ. Κ. . . καθότανε σὲ μιὰ γωνιά. Μὲ εἶδε καὶ μοῦ ἔκανε νεύμα νὰ πλησιάσω.

— Ποῦ εἶναι ἡ Στάσα; μὲ ρώτησε μ' ἀπορία.

Γ'

Μοῦ φαίνεται ἀπίστευτὴ ἡ ἀγωνία ποὺ συμπερίστηκα χτὲς τὸ βράδυ μὲ τοὺς συντρόφους μου, δηλαδὴ τὸν Τάκη, τὸ Λελέ, τὸν Ἰππόλυτο, τὸν

Ἀνδρέα, τὸν Κώστα καὶ τρεῖς στρατιῶτες. Μὲ τί ἀνέση καὶ ἡσυχία εἶχα καθήσει νὰ γράψω στὸ ἡμερολόγιό μου, τὰ συμβῆντα τῆς χθεςνύης ἡμέρας, ἐντελῶς ἀνυπόπτος γι' αὐτὸ ποὺ ἔμελλε νὰ μᾶς συμβῇ! Εὐτυχῶς ποὺ εἶναι πιά περασμένα ὅλ' αὐτὰ καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ξανασυμβῶν, γιὰ τὴν τέτοιαν τρομάρεσ ἀς πᾶνε στὸ καλὸ τους. Σὲ δύο ὥρες θὰ ἔχουμε φύγει ἀπ' τὸ στρατόπεδο. Ἀπ' τὸ πρῶτ' μοιράσαμε τὰ δῶρα μας στοὺς στρατιῶτες. Τὸ χιόνι ἔκανε τὴν σκηνογραφία παραμυθένια. Τὰ γλυκὰ καὶ τὰ μάλλινα ρούχα, τὰ ξυράφια, οἱ βούρτσες, οἱ καθρέφτες, κι' ὅλα τὰ ἄλλα ἀντικείμενα τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ ἀποκτούσανε, τοὺς ἔδωσαν μιὰ χαρὰ μικρῶν παιδιῶν.

— Λοιπὸν χτὲς τὸ βράδυ εἶχα καθήσει κι' ἔγραφα, ὅταν ἔρχεται ὁ Μίμης καὶ μοῦ λέει:

— Ἡ κ. Κ. . . σὲ γυρεύει. . .

Ἐτρεξα στὴν αἴθουσα.

— Μοῦ εἶπες, ἔκανε ἀνήσυχη, πῶς ἡ Στάσα, ἡ Μαίρη, ἡ Ἑλένη κι' οἱ ἄλλες εἶχαν πάει περίπατο. Δὲ γυρίζανε ἀκόμα. Ποῦ πῆγαν; Κάτι θὰ τοὺς ἔτυχε.

— Μὰ δὲν ἦταν μόνες, εἶπε ἕνας ἀξιωματικός. Εἶχαν πάρει τὰ παιδιά κι' ἕνα συνάδελφό μου μαζί τους.

Ἡ Στάσα κι' ἡ Ἑλένη, γιὰ τὶς ὁποῖες μὲ ρωτοῦσε, εἶναι συγγενεῖς μας. Ἐνὰ αἰσθηματὸς φόβου μ' ἔπιασε. Πῆγα νὰ μιλήσω, ἀλλὰ ὁ ἀξιωματικός, ἀπαντώντας σ' ἕνα ἐρώτημα τῆς κ. Κ. . . μὲ διέκοψε.

— Θὰ ἐπισκεφθῆκανε κανένα καταυλισμό, ἔκανε, καὶ θὰ τοὺς καταφέρανε νὰ περάσουν τὴν βραδυὰ ἐκεῖ.

— Ὅχι, εἶπε ἡ κ. Κ., ἐγὼ τὶς εἶδα νὰ πηγαίνουν πρὸς τὸ χωριὸ ἐκεῖνο. . .

Κι' ἔδειξε μὲ τὸ χέρι ἕνα σημεῖο τοῦ ὁρίζοντος.

— Ἀπὸ ἐκεῖ, ὅλοι μοῦ λένε πῶς δὲν ὑπάρχουν στρατιῶτες, οὔτε ἔγκαταστάσεις. Νὰ μὴ χαθήκανε; . .

— Ὁ χορὸς εἶχε παῦσει κι' ὅλοι εἶχαν μαζευτεῖ γύρω μας.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, ἔκανε ἕνας λοχαγός, θὰ σταίλω ἕνα-δυὸ ἀντρες νὰ τὶς βροῦνε. Θ' ἀπομακρυνθῆκανε πολὺ, γι' αὐτὸ ἀρχοῦνε.

— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδος μας πρότεινε νὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς. Ξεκινήσαμε γοργὰ μέσα στὸ χιόνι, ποὺ εἶχε ἀρχίσει πάλι νὰ πέφτει, μὲ κατεύθυνση τὸ χωριὸ, πρὸς τὸ ὁποῖο νομίζαμε

πῶς εἶχαν πάει. Περπατούσαμε ὅμως μὲ δυσκολία καὶ τὸ σκοτάδι ἔκανε ὁχληρότερη τὴν διαδρομὴ.

Οἱ στρατιῶτες βλαστημούσανε κι' ἐμεῖς τοὺς ἀκούσαμε σκανδαλισμένοι. Στὴν ἀρχὴ ὅμως, παρ' ὅλη τὴν ἀνωμαλία, εἶμαστε ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν περιπέτεια αὐτὴ. Τί εἶχαν ἀραγε γίνεῖ οἱ κυρίες κι' οἱ σύντροφοί μας; Εἶχαν χαθεῖ μέσ' στὰ χιόνια κι' ἔξαφνὰ θὰ τοὺς βρίσκαμε ἀξιοθρήνητους καὶ περιχαρεῖς ποὺ εἶχαμε τρέξει νὰ τοὺς βοηθήσουμε καὶ νὰ τοὺς ξαναφέρουμε πίσω; Γλιστρούσαμε καὶ κρεμόμαστε ὁ ἕνας στὸ μανδύα τοῦ ἄλλου. Χαϊδευτικοὶ χιονοστρόβιλοι μᾶς πασπαλίζανε τὸ πρόσωπο.

Κανένα φῶς δὲ φαινότανε πιά. Οἱ τρεῖς στρατιῶτες μὲ κλεφτοφάναρα προσπαθοῦσαν νὰ μὴ χάσουν τὸ δρόμο.

— Φαντασθῆτε νὰ τοὺς τσακώσανε οἱ Τοῦρκοι! ἔκανε ἔξαφνὰ ὁ Κώστας, ἔπειτα ἀπὸ πολὺωρη σιωπὴ.

— Ποτέ, ἀποκρίθηκαν δυὸ-τρὲς ἄλλοι κι' ἐγὼ, βιαστικά.

— Ἀκούσατε τί ἔλεγε σήμερα τὰ πόγεμα ὁ ὑπολοχαγὸς Ρ. . .; ἐπέμεινε ὁ Κώστας.

Κανείς δὲν τοῦ ἀπάντησε. Κουραζόμαστε κι' ἡ ἀπέραντη ἀβεβαιότητα τῆς νύχτας εἶχε ἀρχίσει νὰ μᾶς ἀποκαρδιώνει.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ἕνας στρατιώτης ἔκανε:

— Σὲ καλὸ σας, βρὲ παιδιά, ποὺ πηγαίνουμε ἀπ' ἐδῶ; Θέλετε νὰ πέσουμε πίσω στοὺς Τοῦρκους;

— Πρέπει νὰ τοὺς βροῦμε. . . τραύλισε κάποιος.

— Ὁρατὰ θὰ τοὺς βροῦμε ἂν πέσανε στὰ χέρια τους! . .

Τὸ κρὺ ἔξαφνὰ μᾶς φάνηκε ζωηρότερο. Ὡστόσο ἡ χιονοθύελλα ποὺ δυνάμωνε, ἔφερνε σὰ μιὰ ὕγρὴ ζεστασιά.

— Τὸ νόστιμο θὰ εἶναι, κάγχασε ὁ ἴδιος πάντα στρατιώτης, ἂν ἀκολουθήσουμε καὶ μεῖς τὴν τύχη τους. . .

Ἀπὸ δῶ ποὺ πηγαίνουμε, οὔτε φρουρά, οὔτε μέτωπο, οὔτε τίποτε ἄλλο ὑπάρχει γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ. . .

Ἐλαττώσαμε τὴν ταχύτητα τῶν βημάτων μας καὶ κοιτάξαμε ἐντρομοὶ τὸ ἄσπρο χάος ποὺ μᾶς ἔξωνε καὶ φάνταζε στὸ σκοτάδι. Τίποτα δὲ φαινότανε, ποθενά, οὔτε φῶς, οὔτε ἀνθρώπος, οὔτε σπῆτι.

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατό νὰ τοὺς τσακώσανε, ἔκανε κάποιος ἄλλος.

Μηχανικὰ εἶχαμε σταθεῖ, λαχανιασμένοι καὶ τουρτουρίζοντας ἀπ' τὸ κρὺ καὶ τὸν τρελλὸ φόβο ποὺ μᾶς εἶχε πιάσει.

— Ἀς προσέξουμε, ψιθύρισε κά-

ποιος, τὸ χιόνι. Ἴσως βροῦμε βήματα ποὺ θὰ μᾶς ὁδηγήσουν. . .

Ἦταν πρακτικὰ ἀδύνατο νὰ βροῦμε τίποτα, γιὰ τὴν χιονοθύελλα ὅλο καὶ προσέθετε νέο χιόνι στὸ παλιό. Ἐνας μεγάλος δισταγμὸς μᾶς κυρίευσε γιὰ ἕνα λεπτό. Κάποιος ἔβαλε μιὰ φωνὴ ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ φρικιάσουμε. Κανείς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τίποτα ἦταν καὶ τί τὴν εἶχε προκαλέσει, ὥστόσο στάθηκε ἱκανὴ νὰ παραλύσῃ κάθε ἀντίσταση. Ἀδέσαιοι, ἀξιοθρήνητοι, φοβισμένοι, κάναμε μεταβολή.

— Τί γίνανε; τραύλισα ζαλισμένος. Κανείς πάλι δὲν ἀποκρίθηκε. Ὁ ρυθμὸς τῶν βημάτων μας γινότανε ὁλοένα πιὸ γοργός. Ἐνα οὐρλιασμα μᾶς συνεχλόνισε.

— Τὰ ζεῖμπέκια!

— Ὅχι, λυκοί. . .

Ὁ πανικός εἶχε σκορπιστεῖ μεταξύ μας. Τυφλωμένοι ἀπ' τὶς χιονοστιβάδες καὶ παραπαύοντες στὸ βαθὺ στρῶμα τοῦ χιονιοῦ, κάναμε ὥστόσο ἀγωνιώδεις προσπάθειες νὰ σωθοῦμε ἀπ' τὸν κίνδυνο ποὺ ἔξαφνὰ μᾶς φάνηκε χειροπιαστός. Οἱ λιγώτερο σθένει, ποὺ, ὅπως πάντα, εἶναι κι' οἱ πιὸ φοβιστοὶ ἀρχοῦν, ἔκτεταν:

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΑΛΕΞ. Σ. ΒΕΛΙΝΟΓΛΟΥ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΔΕΛΦΙΝΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ στενὴ κάμαρα τοῦ Τέμπλου εἶναι γιομάτη σκιές· μόνον μιὰ στενὴ λωρίδα ἀπὸ φῶς ἀπλώνεται μπροστὰ στὸ μισογκρεμισμένον τζάκι.

Ἐκεῖ μέσα, δυὸ-τρία νυσταγμένα κούτσουρα φέγγουν μὲ μιὰ ἀρρωστηρικὴ δειλὴ φλόγα. Τάναψε τ' ἀπόγεμα ἡ κυρὰ-Σιμόν, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ βαρὺ πρωτοχρονιάτικο κρῶ.

Σιγαλιά. Ποῦ καὶ ποῦ ἀκούγεται μόνον τὸ ροχαλητὸ τοῦ Σιμόν, καὶ οἱ μακρινές χαρούμενες φωνές ἀπ' τὸν ἔξω κόσμον τὸν εὐτυχισμένο.

Μεσάνυχτα· ὅλοι κοιμοῦνται στὸ Τέμπλο. Ἐαφνικά, ἀπ' τὴν γωνιά τῆς κάμαρας, μιὰ λευκὴ σκιά σηκώνεται ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Μὲ δειλά, σιγαλὰ βήματα σιμώνει τὸ τζάκι. Καὶ τώρα οἱ δειλὲς ἀνταύγειες τῆς φωτιᾶς φωτίζουν ὁλόκληρο τὸ λεπτοκαμωμένο ξυθόμαλλο ἀγόρι, μὲ τὸ φωτοστέφανο τῶν ξανθῶν μαλλιῶν γύρω στὸ χλωμό, ἀδυνατημένο τοῦ πρόσωπο. Στέκει ὥρα πολλὴ μπροστὰ στὸ τζάκι, μὲ τὸ βλέμμα χαμένο, ζώντας μὲ τὴν φαντασία τοῦ ὁ ἄλλον κόσμον μακρινό. Μπροστὰ σὰ κούρασμένον τοῦ μάτι

προβάλλει μιὰ λαμπρὴ φωτολουσμένη σάλα. Ἄνδρες μὲ λαμπρὰ ρούχα καὶ χρυσαφένια σπαθιά, γυναῖκες μὲ μεγάλα ντεκολτέ καὶ διαμαντικὰ περνοδιαβαίνουν στὴ φωτολουσμένη τὴ σάλα. Στὸ βάθος, ἕνα ψηλὸ δέντρο μὲ μύρια κεράκια εἶναι γιομάτο δῶρα καὶ παιχνίδια. Ἐνα λεπτὸ ξανθόμαλλο ἀγοράκι μ' ἀχόρταγα μάτια κι' εὐτυχισμένο χαμόγελο καμαρώνει τὸ δέντρο του. Ὑστερὰ ἡ σκηνὴ ἀλλάζει. Τώρα, μέσα στὸ μισοσβυσμένο τζάκι, ποῦχε ὁ Δελφίνος βυθίσει τὸ βλέμμα του, θαμποφέγγει μιὰ μεγάλη πλούσια κάμαρα. Εἶναι καὶ πάλι νύχτα. Καὶ τὸ ἴδιο ἀγοράκι σιμώνει γελαστὰ-γελαστὰ τὸ ψηλὸ, μεγαλόπρεπο τζάκι, ὅπου ἀπιθώνει τὰ παπουτσάκια του (*), κάτι θαμπὰ μεταξωτὰ παπουτσάκια, μὲ μιὰ διαμαντένια φιούμπα. Ἐκεῖ μέσα τὴ νύχτα ὁ ἅγιος Βασίλης θὰ ρίξῃ ἀπ' τὴν καπνοδόχο τὸ δῶρο τοῦ μικροῦ Δαδόχου μέσα σ' ἀτλαζένια παπουτσάκια μὲ τὴν διαμαντένια τους τὴ φιούμπα.

Θυμᾶται πολὺ καλὰ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ βρῆκε τὴν ἄλλη μέρα μέσα στὰ παπουτσάκια τοῦ ὁ Δελφίνος. Ἐνα χρυσὸ στεμνατάκι ὅλο πέτρες πολυχρώμες, ποὺ στόλιζε τόσο ὁμορφα τὸ ξανθὸ τοῦ κεφάλι. Τὸ φοροῦσε ὅλη τὴ μέρα γελαστός, χαρούμενος, πλημμυρισμένος ἀπὸ εὐτυχία.

Καὶ τώρα; Χοντρά δάκρυα ἀπελπισίας ἀλλοκλῶνουν τὰ χλωμά, κίτρινα σμένα τοῦ μάγουλα. Ὅχι! Δὲν κλαίει γιὰ τὸ χαμένο τοῦ στέμματος, δὲν κλαίει γιὰ τὶς γιορτές, γιὰ τὶς διασκέδασεις, γιὰ τὴν χλιδὴ· κλαίει γιὰ τὸ ἀπόψε θὰ στερηθῇ τὸ νηρικὸ φίλι ποὺ τοῦδωσε ἡ μαμμὰ-Βασίλισσα ὅταν ἔπεσε στὸ κρεβάτι του, ἀφοῦ ἔβαλε τ' ἀτλαζένια παπουτσάκια τοῦ στὸ τζάκι. Μόνον γι' αὐτὸ κλαίει ὁ Δελφίνος.

Τὰ κούτσουρα σβύσαν ἐντελῶς. Μιὰ βαθεῖα σκοτεινιά ἀπλώνεται στὴ φτωχοκάμαρα. Τότε, ἀπάνω στὶς στάχτες, ἀφήνει ὁ Δελφίνος τὰ σημερνὰ τοῦ παπούτσια. Κάτι χοντρά ξυλοπάπουτσα μὲ βραχιεὲς πρόκες ποὺ τοῦ πληγιάζουν τόσο συχνὰ τὰ λεπτὰ ποδαράκια του. Ἄ, ὁ ἅγιος Βασίλης εἶναι καλός! περνώντας ἀπὸ τὶς στέγες ὅλων τῶν σπιτιῶν, περνώντας

κι' ἀπ' τὰ παλάτια, κι' ἀπ' τὰ καλύδια, ἀφήνει πάντοτε τὰ δῶρα του νὰ πέσουν ἀπ' τὴν καπνοδόχο, γιὰ

(*) Τὰ παιδιά τῶν Γάλλων ἔχουν τὴ συνήθεια, τὴν παραμονὴ τοῦ Νδελ (ποὺ εἶναι σὰν τὴ δική μας πρωτοχρονιά) νὰ βάζουν τὰ παπούτσια τους στὸ τζάκι γιὰ νὰ τοὺς ρίξῃ ὁ μαμμὰ-Νδελ τὸ δῶρο τους. — Σ. τ. Μ.

τὰ παπουτσάκια τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Καὶ μιὰ προσευχὴ ἀνεβαίνει στὰ σκασμένα χειλάκια τοῦ πονεμένου μικροῦ.

Δὲ θέλει δῶρο, δὲ θέλει παιχνίδι, δὲ θέλει στέμμα νὰ τοῦ ρίξῃ ὁ ἅγιος Βασίλης. Ἐνα τετράγωνο χαρτάκι, ἕνα γραμματάκι θὰ τὸν πλημυρίζε χαρὰ. Ἐνα γραμματάκι, ὅπου ἡ μαμμὰ-Βασίλισσα θὰ τοῦγραφε πῶς δὲν τὸν ἔξεχασε καὶ πῶς τὸν ἀγαπάει πάντα, σὰν πρῶτα.

Καὶ μ' αὐτὸ τὸ δρεῖρο, ὁ Δελφίνος πέφτει στὸ σκληρὸ τοῦ στρώμα, κι' ἀποκοιμῆται μ' ἕνα χαμόγελο προσμονῆς.

— Ὅχι, Σιμόν, σὲ παρακαλῶ. . . Δυπῆσου το. Εἶναι τόσο μικρὸ ἀκόμα τὸ κακόμοιρο. . . τί μᾶς φταίει αὐτό;

— Φταίει γιὰ τὸ αἷμα ποὺ κυλάει στὶς φλέβες του, τὸ καταραμένο αἷμα τοῦ Καπέτου! Φύγε, μὴ μ' ἐμποδίζεις! . .

— Ὅχι, σὲ παρακαλῶ. . . ἐπιτέλους μὴ τοῦ βάλεις τίποτα. Ἀλλὰ ὄχι αὐτό, ὄχι! . . ὦ, μὰ θᾶναι φριχτό! . .

— Γυναίκα! Ἀπὸ πότε μοῦγινες πονόφυχη γιὰ τὸ κακουργάκι; Χά, χά, χά, γέλια ποὺ θὰ κάνουμε σὰν θὰ τρέξῃ μόλις ξυπνήσῃ νὰ δῇ τί τοῦριξε ὁ ἅγιος Βασίλης καὶ βρεῖ αὐτὸ τὸ. . . μπίζουδάκι! Μὰ θᾶναι, θᾶναι ἔξοχο! . . Ἄν δὲ γελάσεις καὶ σὺ, νὰ μοῦ τρυπᾷς τὴ μύτη! . .

— Μὰ δὲ νιώθεις οὔτε τόσο δὲ συμπνὸν μέσα σου;

— Δὲ μὲ παρατᾷς, λέω γώ; Μὰ εἶδες, ἀλήθεια, τί πετυχημένη ποὺ εἶναι; Ἰδία κι' ἀπαράλλαχτη σὰν ἀληθινή. . . Τζουτζουκά μου! . .

Κι' ἐνθουσιασμένος, φίλησε τὸ μικρὸ ξυλένιο πραμμάτι ποὺ κράταγε στὰ χέρια τοῦ καί. ποῦκανε τόσο φρίκη στὴν κυρὰ-Σιμόν.

— Ὑστερὰ, νὰ σοῦ πῶ, σὰν ἤθελε νὰ βάλῃ τὰ τσόκαρά του στὸ τζάκι, καλὰ νὰ τὰ πάθῃ. Ἄ, μὴς καὶ νόμιζε πῶς βρίσκειται ἀκόμα στὸ βρωμοπλάττο του;

Μὰ ἡ κυρὰ-Σιμόν δὲν τοῦ ἀπάντησε πιά, ἔρριξε μόνον μιὰ πονεμένη ματιά στὸ κοιμισμένο παιδάκι κι' ἔφυγε ἀπ' τὴν κάμαρα.

Ὁ Σιμόν, ἀνενόχλητος, ἔβαλε στὰ ξυλοπάπουτσα τὸ δῶρο τοῦ Δελφίνου.

Ἦταν χαρόματα ὅταν γινόταν αὐτὴ ἡ συνομιλία, καὶ πρώτη φορὰ ὁ Σιμόν δὲ βιάστηκε νὰ ξυπνήσῃ τὸ Δελφίνο. Μιὰ χαρούμενη κωδωνοκρουσία τὸν ξύπνισε ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα. Πεταχτήκε στὴ στιγμὴ ἀ-

πάνω ἀψηφώντας τὸ κρύο, μὲ τὰ μάτια γυρισμένα στὸ τζάκι, μ' ἕνα χαμόγελο, ποὺ μόλις πρόσβαλε στὰ χλωμά του χεῖλια. Ντύθηκε βιαστικά-βιαστικά, σπάζοντας κι' ἕνα κουμπὶ στὴ βιάση του.

Ὁ Σιμὸν σὲ μιὰ γωνιὰ κάρφωνε κάτι παπούτσια· τὸ κεφάλι του τὸ εἶχε σκυμμένο στὴ δουλειά, μὰ τὰ μάτια του μὲ μιὰ ἀστραπή κακίας παρακολουθοῦσαν καὶ τίς πιδ μικρὲς κινήσεις τοῦ παιδιοῦ.

Νὰ το τώρα, σίμωσε στὸ τζάκι· μὲ λαχτάρα ἀρπάζει τὰ ξυλοπάπουτσα νὰ βρῇ τὸ δῶρο τοῦ Ἀγιο-Βασίλη!

— Μπα; τ' εἶν' αὐτό; ρωτιέται σιγὰ-σιγὰ, μὲ μιὰ βαθεῖα ἀπογοήτευση ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Μὰ τί νάσαι;... γυρίζει καὶ ξαναγυρίζει στὰ χεῖρια του τὸ τριγωνικὸ ξύλινο πραγματάκι, καὶ ξαφνικὰ βγάζει μιὰ μικρὴ φωνή.

Ἕνα μικρὸ μχαιράκι, ποὺ δὲν τὸ εἶχε προσέξει τοῦκοψε ἐλαφρὰ τὸ δάχτυλό του.

Περίεργο παιχίδι ὡς τόσο, πολὺ περίεργο.

— Χά, χά, χά! Γεῖά σου, Καπέτε! Εἶσαι εὐχαριστημένος μὲ τὸ δῶρο ποὺ σοῦριξε ὁ Ἀγιο Βασίλης;

— Μὲ συγχωρεῖτε, μά... ἤλετε νὰ μοῦ πῆτε τ' εἶν' αὐτὸ τὸ παιχίδι; δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.

— Γεῖά σου, παιδάκι μου, νὰ σοῦ πῶ, ἔλα δῶ κοντά, ἔλα, καλῶς μου το!...

Τὸ παιδί σίμωσε τὸ Σιμὸν μὲ σιγανὰ φοβισμένα βήματα. Αὐτὸ τὸ μελιστάλαχτο ὕψος του δὲν προμηνοῦσε τίποτα καλὸ. Τὸν προτιμοῦσε ὅταν φώναζε κι' ἔβριζε ἢ ψεύτικη τρυφερότητά του πάντα σὲ κάτι κακὸ κατέληγε. Μὰ ἦταν περίεργος νὰ μάθῃ τ' ἦταν τὸ δῶρο του, καὶ μὲ μιὰ κίνηση, γεμάτη ἀφέλεια, τὸ ἔτεινε στὸ δεσμοφύλακά του.

— Νὰ τ' εἶναι τὸ δωράκι σου, πουλάκι μου, νὰ τ' εἶναι... Μιὰ γκιγιωτίνα! Ξέρεις τί εἶναι ἢ γκιγιωτίνα, φῶς μου; Εἶναι ἕνα ὥρατο μνηχάνημα, ποὺ θὰ κάνῃ κρίτσι-κρίτσι τὸ λαιμὸ τοῦ μπαμπάκα σου!... κατὰλαβε; Καὶ τῆς μαμμάκας σου... ἂ, βέβαια, κρίτσι-κρίτσι!... Χά, χά! Τὸνίωσες, ἔ;...

Μιὰ ἄγρια κραυγὴ ἔβγαλε ὁ μικρὸς καὶ πέταξε χάμω τὸ ἀπαίσιο παιχίδι. Τὰ μάτια του κοιτοῦσαν σὰ χαμένα δρόγυρα, ζητώντας μιὰ βοήθεια, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ. Σὰν στερνὸ καταφύγιο ἔπεσε στὸ ἀχυρό-στρωμά του κλαίγοντας μὲ λυγμούς. Μὲς στὴν παιδική του ἀφέλεια δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ πῶς ὁ Σιμὸν ἔβαλε τὴ μικροσκοπικὴ λαιμητόμο

στὰ παπούτσια του, καὶ φανταζόταν πῶς ὁ Ἀγιο-Βασίλης θέλησε νὰ τοῦ κάνῃ ἕνα τέτοιο φριχτὸ δῶρο.

Κι' ἔκλαιγε, κι' ἔκλαιγε, κι' ἔκλαιγε!...

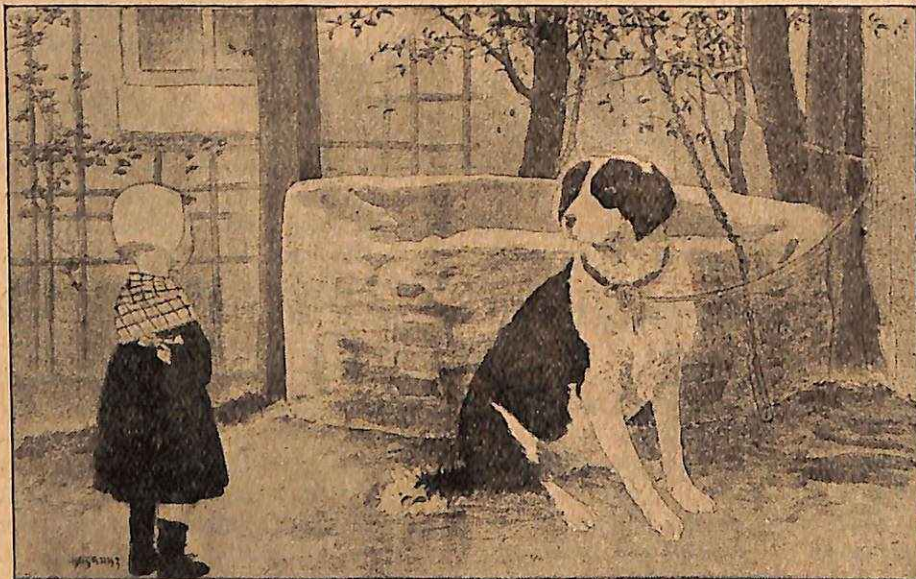
Κι' ἄξαφνα θυμήθηκε τὸ χρυσὸ στέμμα ποῦχε βρεῖ κάποια ἄλλη

Η ΖΑΚΕΛΙΝΑ ΚΙ' Ο ΜΙΡΟΣ

(ὑπὸ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ)

Ἡ Ζακελίνα κι' ὁ Μίρος εἶναι παλιοὶ φίλοι. Ἡ Ζακελίνα εἶν' ἕνα κοριτσάκι κι' ὁ Μίρος ἕνας πελώριος σκύλος. Εἶναι κι' οἱ δύο τους ἀπ' τὸν ἴδιο κόσμο, ἀπ' τὸν κόσμον τῶν ἀγρῶν· ἀπ' αὐτὸ κι' ἡ βαθεῖά τους φίλια. Πόσο καιρὸ γνωρίζονται; Δὲν ξέρουνε πιά: αὐτὸ ξεπερνᾷ τὴ μνήμη ἑνὸς σκύλου κι' ἑνὸς μικροῦ κοριτσοῦ. Ἀλλωστε οὔτε ποὺ ἔχουν ἄ-

πολύτιμη. Τὴ θαυμάζει τὴν ἀγαπᾷ. Τὴ γλύφει ἀπὸ συμπάθεια. Ἡ Ζακελίνα τὸν ἀγαπᾷ γιατί εἶναι δυνατὸς καὶ γιατί εἶναι καλός. Νοιώθει γι' αὐτὸν ἕνα αἰσθημα σεβασμοῦ. Βλέπει πῶς ξέρει πολλὰ μυστικά, ποὺ τῆς εἶναι ἄγνωστα, καὶ πῶς τὸ σκοτεινὸ Πνεῦμα τῆς γῆς εἶναι μέσα του. Τῆς φαίνεται μεγάλος καὶ καλός. Τὸν λατρεύει ὅπως, κάτω ἀπὸ ἄλλον οὐ-

νάγκη νὰ τὸ ξέρουν· δὲ θέλουν οὔτ' ἔχουν ἀνάγκη νὰ ξέρουν τίποτα. Ἐχουν μονάχα τὴν ἰδέα πῶς γνωρίζονται ἀπὸ πολλὸν καιρὸ, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῶν πραγμάτων, γιατί δὲ φανταζόνται, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ἡ ἄλλη, πῶς τὸ σύμπαν ὑπῆρχε καὶ πρὶν ἀπ' αὐτοὺς. Ὁ κόσμος, ὅπως τὸν καταλαβαίνουν, εἶναι νέος, ἀπλὸς καὶ καλὸς σὰν κι' αὐτοὺς. Γιὰ τὴ Ζακελίνα ὁ κόσμος εἶναι ὁ Μίρος· καὶ γιὰ τὸ Μίρο ὁ κόσμος εἶναι ἡ Ζακελίνα.

Ὁ Μίρος εἶναι πολὺ πιδ μεγάλος καὶ πιδ δυνατὸς ἀπ' τὴ Ζακελίνα. Ὅταν ἀκουμπᾷ τὰ μπροστινά του πόδια στοὺς ὤμους τοῦ παιδιοῦ, τὸ ξεπερνᾷ μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὸ στήθος. Θὰ μπορούσε νὰ τὴν καταπιῇ μὲ τρεῖς μπορούσιές· μὰ ξέρει, νοιώθει πῶς μὴ δύναμη κατοικεῖ μέσα τῆς καὶ πῶς, μ' ὅλο ποὺ εἶναι μικρή, εἶναι

ρανό, σὲ παμπάλαιους καιροὺς, οἱ ἄνθρωποι λατρεύανε ἄγριους καὶ τριχωτοὺς θεοὺς.

Μὰ νὰ ποὺ ξαφνικὰ ἡ Ζακελίνα γίνεται ἐκπληκτικὴ, ἀνήσυχη καὶ γεμάτη ἀπορία: Εἶδε τὸ Πνεῦμα τῆς γῆς, τὸ μαλλιαρό της θεό, τὸ Μίρο, δεμένο σ' ἕνα δέντρο, μ' ἕνα μακρὸ σχοινί, δίπλα στὰ χεῖλια τοῦ πηγαδιοῦ. Βλέπει καὶ δὲν τὸ πιστεύει. Ὁ Μίρος τὴν κοιτάζει μὲ τὸ τίμιο κι' ὑπομονετικὸ ὥρατο του βλέμμα. Μὴ ξέροντας πῶς εἶναι Πνεῦμα τῆς γῆς καὶ τριχωτὸς θεός, φορεῖ δίχως θυμὸ τὴν ἀλυσίδα καὶ τὴν τραχηλιά του. Μὰ ἡ Ζακελίνα δὲν τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ. Δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ θεϊκὸς καὶ μυστηριακὸς φίλος τῆς εἶναι σκληρωμένος, καὶ μιὰ ἄδριστη θλίψη πλημμυρίζει τὴν ψυχούλα της.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τῆς φαινόταν ὅτι εἶχε ξαναῖδε αὐτὸ τὸ μέρος. Τὴ μεγάλη πλατεῖα, τὰ σπίτια, τὴν ἐκκλησιὰ ποὺ ἀντίκρυζε ἐμπρός της, ποὺ νὰ τὰχε ἄραγε ξαναῖδε;

Ἔτρεμε ἀπὸ φόβο καὶ κρύο. Ἡ φθινοπωρινὴ νύχτα ἦταν παγερή, καὶ καθὼς ἦταν ἐλαφρὰ ντυμένη, ἡ Ἐδιθ ἔτρεμε.

— Μαννούλα, μαννούλα, μουρμούριζε μὲ τρεμάμενα χεῖλη. Τὸ κεφάλι τῆς γύριζε, τ' αὐτιά της βοῦνζαν σὰν καζάνια. Ἀ-ξάφνα ἐνοιωσε τὴ γῆ νὰ φεύγῃ ἀπ' τὰ πόδια της, καὶ σωριάστηκε βαρεῖα κάτω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

— Πῶς πηγαίνει; ἀδελφή μου; ζεστάθηκε;...

Αὐτὰ εἶναι τὰ πρῶτα λόγια ποὺ φτάνουν στ' αὐτιά της.

Δὲν καταλαβαίνει καλὰ-καλὰ τὴ σημασίαν τους, γιατί τὸ μυαλό της εἶναι ἀκόμα σκοτισμένο· αἰσθάνεται ὅμως ἐντελῶς καλὰ, νιώθει μιὰ γλυκεῖα ζέστη, κι' ὅτι εἶναι ξαπλωμένη σ' ἕνα ἀναπαυτικὸ κρεβάτι. Ἀνασάνει βαθιὰ, τεντώνεται λίγο κι' ἀνοίγει τὰ μάτια της.

— Μητέρα, ξύπνησε· ἔλατε!

Μὰ ποὺ βρίσκεται λοιπόν; Γύρο της εἶναι ὅλα ἄσπρος, καθαρὰ, τακτικά. Νάσαι ἄραγε στὸ Φερλάκ; ἢ μήπως βρίσκεται ἀκόμη στὸ φριχτὸ Λυών; Ἡ Ἐδιθ χάθηκε στὸ λαβύρινθο τῶν δρόμων... (Σελ. 43, στ. α') κρυά.

Ἀ, κατὰλαβε. Δυὸ γυναῖκες, μὲ ἄσπρες σκούφιες στὸ κεφάλι, στέκουν δίπλα της. Ἡ μιὰ ἡλικιωμένη· ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη δὲν μπορεῖ κανεὶς εὐκολὰ νὰ τῆς δώσῃ μιὰ ἡλικία.

Τὸ πρόσωπο της εἶναι βέβαια κουρασμένο καὶ τὰ μάτια της βαθουλά, τὸ σῶμα της ὅμως κι' οἱ κινήσεις της δείχνουν ὅτι εἶναι ἀκόμη νέα. Ἡ Ἐδιθ καταλαβαίνει ὅτι εἶναι καλὸγριες καὶ ὅτι βρίσκεται σὲ μοναστήρι.

— Πῶς εἶσαι, μικρούλα μου; ἡ φωνὴ τῆς νέας ρωτᾷ, τί γλυκεῖα φωνή!

— Καλύτερα, πολὺ καλύτερα, τὸ κεφάλι μου μόνο εἶναι λίγο βαρὺ.

— Παρακοιμήθηκες καὶ γι' αὐτό,

δὲν εἶν' τίποτα, σὲ λίγο θὰ σοῦ περάσῃ.

— Νομίζω καὶ πῶς πεινάω λίγο, φθύρισε κοκκινίζοντας ἡ Ἐδιθ.

— Δὲν με παραξευεῖ αὐτό, ἀπάντησε χαμογελώντας ἡ καλὸγρία· ἡ ὥρα εἶναι πέντε σχεδόν, εἶναι λοιπὸν πολὺ φυσικὸ νὰ πεινᾷς, — καὶ μ' ἐλαφρὸ βῆμα ἔφυγε.

Δὲν εἶχε πολλὴ ὥρα περάσει, ὅταν γύρισε κρατώντας ἕνα μεγάλο δίσκο μ' ἐκλεκτὰ φαγιά. Μὲ τί ὄρεξι τρώει ἡ Ἐδιθ! ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε

ἡ «Μητέρα σας» κι' ἀπ' ἐδῶ εἶναι ἡ ἀδελφὴ Ἰωσηφίνα, εἶπε δείχνοντας τὴ νεώτερη, ἡ νοσοκόμα σου· μὲ κατὰλαβε;

— Μάλιστα, «μητέρα σας».

— Ἐμεῖς στὴν ἀρχὴ δὲν ξέραμε ἂν ἦσουν καὶ Γαλλίδα.

— Εἶμαι, ἀλλὰ ὄχι ἐντελῶς· ἀπ' τὴ μητέρα μου εἶμαι λίγο Ἀγγλίδα. Νά, καὶ τὸνομά μου εἶναι σὰν καὶ μένα, μισὸ γαλλικὸ μισὸ ἐγγλέζικο, λέγομαι Ἐδιθ ντὲ Φερλάκ.

Ἦταν τὸ φῶς ποὺ χαμήλωνε; ἡ τῆς φάνηκε; μιὰ δυνατὴ χλωμάδα ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς Ἰωσηφίνας.

— Θέλετε νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου; σὲ σᾶς ἔχω κάθε ἐμπιστοσύνη! εἶπε μὲ ἀφέλεια ἡ Ἐδιθ.

— Δὲν θὰ σὲ κουράσῃ νὰ μιλάς; τὴ ρώτησε μὲ γλυκὸ τρόπο ἡ ἡγουμένη.

— Ὅχι, ἴσα ἴσα θὰ μοῦ κάνῃ καλὸ, ἔχω τόσο καιρὸ νὰ μιλήσω!

— Τότε σ' ἀκοῦμε.

— Ἡ ἱστορία μου εἶναι λίγο περὶεργη, μοιάζει μὲ μυθιστόρημα...

Κι' ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται: Γιὰ τὸν πύργο τῶν Φερλάκ, γιὰ τοὺς κακοποιούς ποὺ τὴν ἔκλεψαν, καὶ τέλος γιὰ τὴ δραπέτευσή της στὸ Λυών.

Ἀπὸ τὴν ἄφησε νὰ μιλήσῃ, ἡ ἡγουμένη, εἶπε:

— Δυὸ πράγματα δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Γιὰ τὸ ταχυδρομεῖο γύρισε πίσω τὰ γράμματα τῶν δύο κακοποιῶν μὲ τίς λέξεις «ἀγνώστου διαμονῆς», καὶ γιατί δὲν ζήτησαν νὰ σὲ βροῦν οἱ γονεῖς σου;

— Γιατί; πότε μου καί' σεις γιατί; εἶπε ἡ Ἐδιθ ξεσπώντας σὲ δάκρυα.

— Μὴν κλαῖς, μικρούλα μου, εἶπε γλυκὰ ἡ ἀδελφὴ Ἰωσηφίνα· προσπάθησε νὰ κοιμηθῇ, κι' ἐγὼ μὲ τὴ «μητέρα μας» θὰ σκεφτοῦμε μὲ τί τρόπο θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε μιὰ λύση καὶ νὰ σὲ σώσουμε.

— Μήπως δὲν με πιστεύετε; μήπως νομίζετε ὅτι σᾶς λέω ψέματα; ρώτησε τρεμάμενη ἀπὸ ἀγωνία ἡ Ἐδιθ.

— Οὔτε μιὰ στιγμή δὲν μᾶς πέρασέ ἀπ' τὸ νοῦ αὐτὴ ἡ σκέψη· ἐξ ἄλλου τὸ ἐξωτερικὸν σου μαρτυρεῖ ὅτι πραγματικὰ εἶσαι ἡ Ἐδιθ ντὲ Φερλάκ.

Ἡ ἀδελφὴ τὰ εἶπε αὐτὰ μ' ἕναν τρόπο ποῦδειχνε τόση πεποί-

ἀπ' τὸν πύργο τῶν Φερλάκ, ἔχει νὰ φάῃ τόσο ὥρατα πράγματα.

— Τώρα πιά εἶσαι ἐντελῶς καλὰ, μικρούλα μου, τῆς εἶπε ἡ ἡγουμένη μὲ γλυκὸ τρόπο. Δὲν ξέρεις πόσο τρομάξαμε, ὅταν τὰ ξημερώματα, σὲ βρῆκε ἡ ἀδελφὴ Φιλομένη ἀναίσθητη καὶ παγωμένη, ἐμπρός στὴν πόρτα μας! Μᾶς ἔκανες καὶ μεγάλη ἐντύπωση, γιατί δὲν ἦσουν ντυμένη σὰν τὰ φτωχὰ ὁρφανὰ ποὺ βρίσκουμε στὴν πόρτα μας συνήθως.

— Μὰ δὲν εἶμαι φτωχὸ ὁρφανό, κυρία!

— Δὲν ἀμφέβαλα οὔτε στιγμή γι' αὐτό, μικρούλα μου. Καὶ τώρα ἄκου, ἐμένα μὴ μὲ λές «Κυρία», ἐγὼ εἶμαι

θηση, ώστε η Έδιθ ήσυχασε έντελώς.

—Σας ευχαριστώ, καλή μου αδελφή, δεν ξέρετε τί καλό μου κάνατε τα λόγια σας! Τώρα θα προσπαθήσω να κοιμηθώ.

Μ' έλο που νύσταζε φοβερά, λίγο πριν κοιμηθεί, άκουσε την αδελφή Ιωσηφίνα να ρωτάει σιγανά:

—Μου επιτρέπετε να τη φιλήσω;

Κι' άμέσως έννοιωσε ένα ζεστό φιλή στο μέτωπο.

—Αγαπημένη μου Έδιθ...

Υστερα δεν κατάλαβε τίποτ' άλλο γιατί την πήρε ο ύπνος.

—Έλατε, αδελφή Ιωσηφίνα, είπε η ήγουμένη.

Στις μύτες των ποδιών βγήκανε. Όταν φτάσανε στο διάδρομο, η αδελφή Ιωσηφίνα έπεσε βαρειά στην πρώτη καρέκλα που βρήκε εμπρός της.

—Θεέ μου, δεν άντέχω άλλο! Όταν άκουσα αυτό το όνομα, που έλεγα πως δεν θα τζικουγα ποτέ μου, νόμισα πως θάπεφτα κάτω.

—Φτωχό μου παιδί, της είπε η ήγουμένη, μήπως σου κάνει κόπο να την περιποιείσαι;

—Όχι, ίσα ίσα, αυτό θα μου κάνει καλό. Όταν άκούω αυτό το άθωο παιδί, να λέει για τη σκληρή ζωή που έκαναν οι γονείς της έκεί κάτω, δεν ξέρετε τί τύψεις έχω. Άλλά... θα κρατιέμαι...

(Ακολουθεί) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΡΟΧΤΕΣ γνώρισα ένα παιδί, που μπορεί να καταταχθώ στα «φαινόμενα». Καμιά πρόωση μεγαλοφυΐα; κανένας μικρός αριθμομνήμονας; κανένα τέρας παιδικής ομορφιάς ή ασχήμιας;—Τίποτ' απ' αυτά. Ένα παιδί πολύ συνηθισμένο και στο έξωτερικό του και στο έσωτερικό. Ούτε άγγελος, ούτε διάβολος κι' ούτε κουτός, —κάθε άλλο! —ούτε πάλι μικρός Πασχάλ ή Μπετόβεν... Ο μικρότερος αδελφός μιας αγαπητής μας Διαπλαστούλας, μαθητής του Δημοτικού και Βάσος με το μικρό του όνομα. Άλλά... φαινόμενο! Και τόσο, που δεν πιστεύω να υπάρχει κι' άλλο τέτοιο παιδί σε άκτινα εκατο μιλίων, κι' ίσως σ' όλον το διαπλάσσιμο! Φανταστήτε μόνο: Την Πρωτοχρονιά, ένφ ταλλα παιδιά έχουν μια γιορτή, ή το πολύ δυό, ο Βάσος έχει τρεις: Νέον έτος, ονομαστική γιορτή και γενέθλια! Γιατί γεννήθηκε τα μεσά-

νυχτα της 31 Δεκεμβρίου προς την 1^η Ιανουαρίου. την ώρα που έκδοσαν τη βασιλόπηττα. Κι' εξαίτιας αυτού του περιστατικού, τον έβγαλαν και Βασίλη. Ξέρετε λοιπόν έσεις άλλο παιδί που να γεννήθηκε το Άγίου Βασιλείου και να λέγεται Βασίλης ή Βάσος; Ξέρετε άλλο παιδί, που να περιμένει την Πρωτοχρονιά για να γιορτάσει τρεις γιορτές μαζί και να μαζέψει τριών γιορτάδων ευχές και δώρα; Αυτός είναι ο μικρός Βάσος, ο αδερφός της φίλης μας, ο έπιλεγόμενος «Πρωτοχρονιάτικος»...

Καθώς μου είπε ο ίδιος, οι συγγενείς του, οι φίλοι του, του στέλνουν την Πρωτοχρονιά τρεις κάρτες μαζί. Η πρώτη γράφει: «Εύτυχισμένο το Νέον Έτος!». Η δεύτερη: «Χρόνια πολλά, Βασίλειε!». Και ή τρίτη: «Νά ζήσης! να τα χιλιάσεις!». Κάποτε όμως του στέλνουν μόνο δυό, ή μόνο μια κάρτα, που τα γράφει όλ' αυτά. Πάντως όμως του κάνουν μια μόνο βίζιττα. Κι' έκτός από τους πολύ στενούς συγγενείς, που του κάνουν από τρία δώρα—ένα για κάθε του γιορτή—οι άλλοι, οι περισσότεροι, τον περνούν με δυό ή μ' ένα για όλ. Κι' αυτό είναι το μειονέκτημα του «φαινόμενου». Γιατί αν γεννιόταν Πρωτοχρονιά, αλλά τον έβγαζαν π: χ: Κώστα, θάχε ακόμα μια μέρα το χρόνο να μαζεύει ευχές και δώρα. Κι' αν πάλι τον έλεγαν Κώστα, αλλά γεννιόταν την 31 να πούμε το Μάρτη, θάχε ακόμα δυό, και με την Πρωτοχρονιά τρεις, —έσες δηλαδή έχουν όλα τα παιδιά, που άλλα δώρα μαζεύουν την Πρωτοχρονιά, άλλα στ' όνομά τους κι' άλλα στα γενέθλια. Απ' αυτή λοιπόν την άποψη—την «οικονομική» να πούμε—δεν είναι βέβαια για να ζηλεύει κανένας τον Πρωτοχρονιάτικο. Όσο περισσότερα δώρα απ' τους άλλους κι' αν μαζεύει την Πρωτοχρονιά, πάντα είναι λιγώτερα απ' έσα θα μαζεύει αν οι τρεις του γιορτές ήταν σε τρεις ήμέρες διάφορες. Κι' ακόμα καλύτερα μάλιστα, αν οι τρεις ήταν τοποθετημένες μέσα στο χρόνο κατά διαστήματα ίσα. Νά γιορτάζω π: χ: σήμερα το Νέον Έτος, και να περιμένω τρεις-τέσσερις ήμερες για την ονομαστική του να γιορτάζω τότε κι' αυτήν, και να περιμένω άλλους τρεις-τέσσερις ήμερες τα γενέθλια. Και να του φίνεται έτσι πως όλος ο χρόνος είναι σε μια γιορτή...

Άλλά από άλλες άπόψεις, ο Πρωτοχρονιάτικος δεν είναι λίγο ζηλευτός. Γεννήθηκε, βλέπετε, μαζί με το Έτος, κι' έτσι τα χρόνια της ζωής του είναι όμοια με τα χρόνια...

του Ημερολογίου. Αυτό θα πη να γιορτάζω και γενέθλια όταν ο άλλος κόσμος γιορτάζει μόνο Πρωτοχρονιά. Οι άλλοι, που γεννήθηκαν μια όποια-δήποτε ήμέρα έκτός από την 1^η Ιανουαρίου, έχουν δικό τους έτος, άτομικό, που άπλώνεται σε δυό του Ημερολογίου: 1929—30, 1930—31, 1931—32 και καθεξής. Ο Πρωτοχρονιάτικος τα μετρά όλόκληρα, άκέραια, ταχτικά: 1929, 1930, 1931, 1932... Κι' όταν τελειώνει ή άρχίζει το γενικό Έτος, αυτός δεν έχει να περιμένει, σαν και μας, ήμέρες, έβδομάδες, ήμερες, για να τελειώσει ή νάρχισι και το δικό του. Τί σημαίνει αν, απ' αυτή τη σύμπτωση, μπορεί να χή λιγώτερα δώρα: Του φτάνει ή ευχαρίστηση που μπορεί να λέη: «Σά σήμερα γεννήθηκα κι' έγώ! Στο σπίτι μου, κείνη τη νύχτα, που ήταν χαρούμενοι γιατί γεννιόταν ένα Νέο Έτος, είχαν νιογέννητο και μένα. Και στην κούνια μου, με τα σπάργανά μου, συμβόλιζα γι' αυτούς το Νέο Έτος. Έτσι από τότε, στο σπίτι μου, μαζί με κάθε Έτος που γεννιέται, γιορτάζουν και τα γενέθλια τα δικά μου. Γιορτάζουν ακόμα και τ' όνομά μου. Γιατί πως άλλωστε μπορούσε να με λένε παρά Βασίλη;»

Βλέπετε λοιπόν πως ο «οικονομικός παράγων» — με άλλους λόγους ή ύλη—δεν είναι στον κόσμο το παν. Υπάρχει κι' ή ιδέα, στην όποια θυσιάζει κανείς ευχαρίστως μερικά υλικά αγαθά. Αυτό μάς διδάσκει ή ιστορία του Πρωτοχρονιάτικου. Κι' είν' ένα μάθημα πολύτιμο, που σας το δίνω με τις καλύτερές μου ευχές για το 1932.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τί κι' αν έξω ο άέρας βουίζει; Τί κι' αν χιόνι πέφτει πυκνά; Στα ούράνια ή έλπίδα ροδίζει, Και στη φάτνη έχ' ή άγάπη φωλιά!

Σε λιγάκι προβάλλει κι' ή μέρα, Την καρδιά μου ζεσταίνει ή χαρά, Μέσ' στον κάτασπρο κάμπο πιδόπερα Βλέπω όλάντιστη τη μανδάλια...

ΕΥΑΝΘΙΑ ΔΟΥΚΑΚΗ

Σ. τ. Α.—Δημοσιεύεται σήμερα, γιατί έλήφθη άργα διά το προηγούμενο.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟΝ ΠΟΝΟ

Άκουσε, Πόνε, που σκληρά τα στήθια μου ξεσκιζεις Κι' όργώνεις δίχως λύπησιν τη δόλια μου ζωή, Τί κι' αν ποθής χλευάζοντας, σαρκαστικά ν' άγγίξης Με το σκληρό το νύχι σου την άνοιχτη πληγή;

Τίποτα δεν άπόμεινε στο δόλιο το κορμί μου: Έσθησε θρόνο από καιρό μέσ' στης καρδιάς τα βύθια, Με δηλητήριο πότισες την άμωρη ζωή μου Κι' άνάβεις άσβεστη φωτιά στα ματωμένα στήθια.

Φέρνει άνάμνησες παλιές ή μαύρη ή θωριά σου, Κι' όρθώνονται τριγύρω μου, φαντάσματα φριχτά: Έπαφα όμως να θρηνώ και να δειλιά μπροστά σου: Δέ σε φοβούμαι, τ' άκουσες; δέ σε φοβούμαι πιά.

Μου έγινες πιά σύντροφος, κοίτα πως σ' άγκαλιάζω, Και δίχως φόβο γέροντας στα στήθια σου πλαγιάζω.

Σιφονέτ

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Δροσερή και χαρούμενη, ή φωνή του Γιαννάκη άκούγεται στην ήσυχία του ηρώινου:

«Το παλληκάρι είναι μικρό Μά έχει καρδιά μεγάλη Και θάρρη μέρα που σπαθί Στη ζώνη του θα βάλη...»

Έδω σταματάει το ποίημα, άκούγεται ένα κρυστάλλινο γέλιο κι' έπειτα ή φωνή, πάλι. του Γιαννάκη να ρωτά:

—Και ντυφέκι, μαννούλα, έ; γιατί, λέει, μόνο σπαθί;

Κάτι του λέει ή μητέρα του, που δεν τ' άκούω—του μιλά σιγά—κι' έπειτα ή γυναίκα σέρνει άργά τις παντούφλες της; στο πλυσταριό. Είναι φτωχιά, πολύ φτωχιά ή μητέρα του Γιαννάκη και ξενοπλένει για να μεγαλώσει τον άνθρωπάκο αυτόν με τα μεγάλα έξυπνα μάτια και τις μελαχροινές γαμπίτσες. Ο Γιαννάκης ακολουθεί τη μαννούλα του παντού, είναι πολύ μικρός για να μένει μόνος του. Κι' έτσι σήμερα το πρωί, στο διπλανό σπίτι, ένφ ή μητέρα του πλένει, ο Γιαννάκης, μ' όλο τον ένθουσιασμό της καρδούλας του, άπαγγέλλει:

«Το παλληκάρι είναι μικρό!...»

—Γιαννάκη, Γιαννάκη! άκούγεται μια φωνή απ' το πρώτο πάτωμα. Κοίταξε ένα σπαθί που έχω έγώ! έχεις έσύ;

Ο μικρός σηκώνει το καστανό του κεφάλι: ψηλά στο παράθυρο, άνάμεσα στις κεντητές κουρτίνες, ή μικρή κόρη της κυρίας, ή Λέλα, του δείχνει ένα ψεύτικα σπαθιά με καμάρι. Τα μάτια του Γιαννάκη όλάνοιχα κοιτάζουν το παιχνίδι, που ο ήλιος το κάνει να μοιάζει άσπρμένο. Τί καλά να είχε ένα τέ-

τοιο σπαθί δικό του... όλους τους έχθρους της Πατρίδας θα τους σκότωνε!...

—Λέλα! μέσα γρήγορα! θα πέσης! φωνάζει κατατρομαγμένη ή νταντά και τρέχει, άρπάζει την μικρή σαν πακέτο, και κλείνει με κρότο το παράθυρο.

Πάει το σπαθιάκι... Πάει ή όραία όπτασία απ' το παράθυρο... Ο Γιαννάκης κάθεται στο πεζούλι της αψίδας με το πηγούνι στην παλάμη. Θα συλλογίζεται όρισμένως με κάποια πίκρα: τί το θέλει, κορίτσι τώρα, το σπαθί; τί άναποδιές είν' αυτές; Νάχη ή Λέλα μια σπάθα μεγαλύτερη απ' το μπόι της άντι να παίξει κούκλες... Μά και τί δεν έχει ή Λέλα... ως και φωνογράφο μικρό, και πιανάκι, και πλοίο, κι' άυτόκινητάκι που χωρεί κι' ή ίδια μέσα.

Τα ματάκια του Γιαννάκη θαμπώνουν... Κάποιο συννεφάκι ψηλά στον ουρανό σκότισε τον ήλιο. Μά πέρασε. Ο χρυσός βασιλιάς ξανάρριξε το φως του στην αψή. Ένα μικρό έξωλο, στο φως του, φάνταζε σά χρυσό. Ο μικρός, μ' ένα πήδημα βρίσκεται κοντά του, τ' άρπάζει και με λάμψη στα μάτια το περνά στη ζώνη του. Και σε λίγο πάλι ή δροσερή φωνούλα του άκούγεται:

«Το παλληκάρι είναι μικρό Μά έχει καρδιά μεγάλη Και θάρρη μέρα που σπαθί Στη ζώνη του θα βάλη, Και της Πατρίδας τους έχθρους Θα πάη να πολεμήση!...»

Εύα

ΟΜΦΑΚΕΣ

Μια φορά, λέει, μια άλεπού είδε ένα ώρατο τσαμπι σταφύλι να κρέμεται από το κλήμα, και καθώς ήταν ψηλά, πήδηξε για να το φάσση. Πήδηξε μιά, πήδηξε δυό, μ' το τσαμπι δεν πιάνονταν στο τέλος βαρέθηκε και, σηκώνοντας τους ώμους, (αν σηκώνουν οι άλεπούδες τους ώμους), είπε:

—Μπά, δεν βαριέσαι, έτσι κι' άλλωστε είναι άγινος! Σήμερα, αν ή Έλεντίσα δη ένα φουστάνι που της άρέσει, κι' ή μαμιά πη πως δεν μπορεί να της το πάρη, κι' ή Έλεντίσα σηκώνει τους ώμους και πη: «Μπά, δεν βαριέσαι, έτσι κι' έτσι, δεν μ' άρέσει το χρώμα» θα την γελάσουν και θα πούμε: «Χι! Όμφακες!» Έτυχε μια μέρα να είμαι έγώ ή Έλεντίσα και να μου πούνε γελώντας ειρωνικά: «Όμφακες!» κι' έμένα μου κακοφάνηκε, κι' άρχισα να σκέπτομαι. (Κι' όταν σκέπτεται κανείς πάντα κάτι βγαίνει).

Σαφνικά μου ήρθε μια φαινή ιδέα: «Η άλεπού είναι το σύμβολο της έξυπνάδας και κάτι ήξερε ο Αίσωπος που έβαλε μια άλεπού να περιφρονήσση αυτό που δεν έφθανε. Ένας γάιδαρος, βλέπετε, δεν θα ήταν τόσο έξυπνος. Θα κάθονταν με τις ήμέρες κάτω από κείνο το τσαμπι προσπαθώντας να το φάσση, κι' ό,τι άλλο να του έδιναν, δεν θα τόθελε, λέγοντας: «έ-κείνο θέλω» ως που θα πέθαινε από την πείνα.

Θέλετε συμπέρασμα: Ίδού: Είναι

πιδ έξιέπεινο, καμιά φορά, και δείχνει πιδ πολύ φρονιμάδα να περιφρονήσση φιλοσοφικά κανείς εκείνο που δεν φθάνει. παρά να κλαίγεται γιατί το ποθούμενο είναι πολύ ψηλά.

Γέλασε, λοιπόν, Έλεντίσα μου, όταν δεν σου δίνει ή ζωή αυτό που θέλεις, και πές και σύ, σαν την άλεπού: «Όμφακές είσι».

Ζουλέικα

Η ΧΑΡΟΚΑΜΕΝΗ ΜΑΝΝΑ

—Ποιά είναι που μοιρολογάει και που με πόνο κλαίει; Ο Χάρος θα την έκαψε, γι' άκούστε τη πως λέει: —Γρήγορα τρέξε, Χάροντα, να πάρης την ψυχή μου Να φύγουν οι πόνοι μου κι' οι άναστεναγμοί μου! Να πάψουν τα δάκρυα και οι πικροί καίμοί μου, Να πάφουν και τα κλάματα να μη 'κουστή ή φωνή μου, Γιατί πιά έκουράστηκα να κλαίω τα βαστάρια, Να κλαίω τα στολίδια μου τα δυό μαργαριτάρια, Να κλαίω και τόν άντρα μου πουναι νιοπεθαμένος Που πάει με τα παιδάκια του και ζει ευτυχισμένος Κι' έμένα γώ μονάχη μου κούτσουρο ρημαγμένο Που τούκοφαν τους κλώνους του και μένει στεγνωμένο. Δεν έχω για παρηγοριά κανέναν ή καίμενη, Έλυσσε το κουφάρι μου, τίποτα δέ μου μένει. Θέ να πεθάνω ή όρφανή να πάω στη φαμελιά μου, Να πάω 'κει στον άντρα μου στα όρφανά πουλιά μου. Άχ! Θεέ μου, γιατί άφησες έρημη μια μητέρα; Πάρε κι' έμέ την όρφανή, ο λατρευτέ Πατέρα. Πατέρα, είδες πως πονώ, κάνε μ' αυτή τη χάρη, Γρήγορα στείλ' το Χάροντα, για νάρρη να με πάρη. Άκούει ο Θεός το πλάσμα του, βαριά άναστενάζει: Πήγαινε φέρε γρήγορα τη μάννα που με κράζει. Κι' ο Χάροντας σαν άστραπή πετάει και την άρπάζει. Ήτανε μέρα Κυριακή, λύπη βαρή ή καμπάνα. Άπέθανε χαρούμενη ή πικραμένη μάννα, Γιατί θα πάη στον άντρα της, θα πάη στη φαμελιά της Και θα θεριμνή τα παιδιά πάλι στην άγκαλιά της.

Ξεφτέρει της Ήπειρου

ΤΟ ΕΝΤΕΛΑΒ·Ι·Σ

(Παράδοση)

Στην πιδ ψηλή κορυφή του βουνού, εκεί που οι βράχοι είναι πάντα σκεπασμένοι με χιόνι, ζούσε τον παλιό καιρό ένα άντρώπουνο σχεδόν εκατό χρονώ. Από πολλά χρόνια δεν είχαν κατεβεί από τους πάγους των και συχνά, στις μακρές ώρες του χειμώνα είχαν βαρθεθεί τη μοναξιά τους. Μια μέρα, εκεί που ζεσταίνονταν κοντά στη φωτιά, κάποιος κτύπησε την πόρτα

της καλύβας τους. 'Ο γέρος πήγε ν' ἀνοίξῃ καὶ βρέθηκε μπροστά σ' ἐμὴν κοπέλλα, σκεπασμένη με κουρέλια, πού στεκόταν στὸ κατώφλι. Μὲ κομένη φωνὴ ἀπὸ τὴν κουρέλια, ζήτησε λίγο ψωμί καὶ στέγη γιὰ τὴ νύχτα.

— Πέρασε γρήγορα μέσα, κόρη μου, εἶπε ὁ γέρος. Δὲν βλέπουμε συχνὰ περαστικούς ἀπὸ ἐδῶ. Τὸ καλοκαίρι μᾶς ἐπισκέπτονται καμμιὰ φορὰ οἱ κυνηγοὶ τῶν ἀετῶν, τὸ χειμῶνα ὁμως δὲν ἔρχεται κανεὶς.

— 'Ομως μὰ ἐξαίρεση σ' αὐτὴ τὴ συνήθεια μᾶς εὐχαριστεῖ πολὺ, εἶπε ἡ γριά. Κάθε πὺρ νὰ δοκιμάσῃς τὴ σούπα μας, καὶ ὕστερα σοῦ εἰσιμάζω ἕνα στρώμα νὰ ξεκουρασθῇς.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωτὶ, ἀφοῦ ἔφαγε λίγο ψωμί με βούτυρο, ἡ ἄγνωστη εἰσιμαζομένη νὰ φύγῃ. 'Αποχαιρετώντας τοὺς δυὸ γέροντας καὶ τοὺς εἶπε:

— Σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὴν καλωσύνη σας. Παρ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ φτώχεια μου, ἔχω κάποια δύναμη. Ζήτησε μου ὅ,τι θέλετε καὶ θὰ σὰς γίνῃ.

— Θεέ μου, εἰσάστε πολὺ καλὴ, κυρία, εἶπε ὁ γέρος, ἀλλὰ δὲν θέλω τίποτα... φθάσω στὸ τέλος τῆς ζωῆς μου... ἔχω μετὰ τὴ νύχτα... ἄλλ' ἂν ἡ γυναῖκα μου θέλει κανένα στολίδι...

— Δὲν θέλω τουαλέτες, οὔτε κοσμήματα, εἶπε ἡ γριά, ἀλλ' ἂν μποροῦσα, θὰ ἤθελα νὰ εἶχα μερικὰ λουλούδια. Φύτεψα πολλοὺς σπόρους, μὰ τὸ χιόνι τοὺς καταστρέφει καὶ ἀγαπῶ τόσο πολὺ τὰ λουλούδια! 'Αν μποροῦσατε νὰ μοῦ δώσετε κανένα πὺρ νὰ ἀντέξῃ στὸ χιόνι; αὐτὴ εἶναι ὅλη μου ἡ ἐπιθυμία.

Ἐνῶ μιλοῦσε ἡ γριά, ἡ ἄγνωστη εἶχε μεταμορφωθεῖ σιγά-σιγά, τὸ πρόσωπό της ἔχασε τὴ μελαγχολία του, τὰ κουρέλια της μεταμορφώθηκαν σ' ἕνα λαμπερὸ βελούδο καὶ τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε. Τότε ἄπλωσε τὸ χέρι της λέγοντας:

— Ἡ ἐπιθυμία σου ἔγινε. 'Απὸ τώρα, ἀνάμεσα στοὺς αἰώνιους πάγους, ἕνα χλωμὸ ἀνθόκι, με καρδιά σὲ σχῆμα ἄστρου καὶ με πέταλα ὄχρα, σὰν τὸ χιόνι, θὰ λάμπῃ, νεροπαλὸ καὶ σχεδὸν ἀθάτο στὸ ἀσυνήθιστο μάτι. Θὰ εἶναι τὸ 'Εντελβαίς καὶ θὰ συμβολίσῃ γιὰ τὴς ἀθῶες ψυχὲς τὴν εὐσπλαχνία καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη.

(Μετάφραση ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Παλὰ 'Αθήνα

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΟΥΛΑΣ

Ἡ παιδούλα μετὰ τὸ δόλοχρυσά μαλλιά καὶ μετὰ τὸ κοραλίνιο στομάχι δὲν εἶναι πιά. Τὰ ὠραία μαῦρα μάτια της, ἀληθινὸν καὶ θαυμάσιον τῆς ἀγνῆς ψυχούλας της, σφαλίσανεν γιὰ πάντα.

Τὸ κορὸ φίλιν τοῦ χάρου πάγωσε τὰ ῥοδιὰ της μάγουλα καὶ τὰ κανε σὰν κέρινα.

Κάποιο γλυκὸ χαμόγελο ἀνθεῖ ἀκόμα στὰ χεῖλιν της καὶ φωτίζει τ' ὄχρὸ προσώπιν της, σὰν τὸ λυκόφωτο, πού φωτίζει δειλὰ τὴ φύση, ὕστερα ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἡλίου.

Βουβὰ καὶ ὄχρὰ, θλιμμένα πρόσωπα, μιλῖα πλημμυρισμένα ἀπὸ τὸν πόνο τὸ ξεγέλιμα, τρεμουλιαστὰ κεριὰ, λουλούδια ἀπειρα θὰ βρῇς στὴν κάμαρά της.

Μὰ μήτε τῶν γονιῶν της ὁ πόνος ὁ

βαθύς, μήτε τῶν ἀδερφῶν της τὰ δάκρυα ἔχουν τὴ δύναμιν νὰ ζωντανέψουν τὸ κορμάκι της, πού κοιτεῖται ἄψυχο στὸν χάρου τὸ κρεβάτι. Ἡ ἀγνὴ ψυχούλα της πέταξε στὰ οὐράνια, μακριὰ ἀπ' τῆς γῆς τὸν πόνο καὶ τὰ δάκρυα. Βρίσκεται τώρα σ' ἄπλετο φῶς, μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ Πλάστη της, καὶ τὸν ὕμνεῖ μετὰ ἄλλα ἀγγελουδία.

— 'Ω! μὴ κλαίτε, γιὰ τὴν δάκρυά σας καθοῦνται σταλαγματιὰς βαριές στὴς φτερούγες της καὶ κάνουν τ' ἀνέβασμά της δύσκολο.

Ἀφήστε τη, μὴ καὶ ἔκοψε τὰ γῆνα δεσμά της, νὰ πετάξῃ ἀνάλαφρη. ἐκεῖ πού τὴν προσμένει ἀτέλειωτη εὐτυχία, καὶ ὅπου θὰ νὰ βοηθῇμε ὅλοι κάποτε, σ' αἰῶνια χαράν, χωρὶς τοῦ πόνου τὸ σκοτάδι καὶ τοῦ χωρισμοῦ τὸν ἐφιάλη.

Γλυκεῖα Πίκρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρώτησα τὸ μικρὸ Σηλίου τὸ βράδυ τῆς καθαρῆς Δευτέρας:

— Ἐπῆγαν στὰ κούλουμα, Σηληϊάκι;

— 'Οχι...

— Μὰ ἐγὼ σὰς εἶδα τὸ πρωτὶ πού μπαίνατε στὸ αὐτοκίνητο με φλαγούνες, καλὰθια...

— 'Α!... Ἐπῆγαν καὶ ἐφάγαμε στὸ περιβόλι τοῦ νοικοῦ μου. Δὲν εἴμαστε στὰ Κούλουμα.

(Ἐνόμιζε πὺς ἦταν ὄνομα τόπου...)

Ἀπὸ γράμμα ἐγγονῆς, κατὰ τὴν ἀνοίξη:

— Νοννούλα μου, τὸν ἔβγαλες καὶ τοῦτον τὸ χειμῶνα...

(Γεγονότα)

Μεγάλῃ 'Ελλάς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήνα, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 28 Δεκεμβρίου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα με ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρῶσω πρόστιμο. Ζυγίζετε τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστὸ.

— Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ἐὰν με ρωτᾷ γιὰ πράγματα πού τὰ ἔχει ὁ 'Οδῆς τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμὰτα δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὁποῖος θέλει νὰ λαβαίῃ μέρος στὴν κίνηση.

ΕΥΧΟΜΑΙ στὰ καλὰ μου παιδιὰ τρισυτησιμὸν τὸ 1932. Ἐπὶ δὲ καινούργιος χρόνος νὰ τοὺς φέρῃ ὅ,τι καλὸ ἐπιθυμοῦν, κάθε χαρὰ καὶ εὐτυχία. Νὰ εἶναι καλὰ στὴν υἱία τους, νὰ προσδεῖνται στὰ μαθήματα τους καὶ νὰ διακρίνονται καὶ στὴ «Διάπλασι», πού εἶναι τὸ δεύτερο σχολεῖο. Τὶς ἰδιὰς εὐχὰς ἔχουν καὶ ἀπὸ τὴν Κυρὰ-Μάρθα, τὸν 'Ανανία καὶ τὴς δώδεκα ἀδελφῆς του. Αὐτὴ τὴ στιγμή ρον-ρονίζει καὶ ἡ Πάσα Ζωγράφου. Ἰποθέτω πὺς σὰς εὐχεται καὶ αὐτὴ.

Τρία χρόνια ἔχει ὁ Πικ-Νικ συνδρομητὴς μου καὶ—φυσικῶς—ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον μάγαθ' περισσύτερον. Μὰ καὶ ὁ μπαμπὰς του παρατήρησε, ὅτι ἀφ' ὅτου δὲ γιόσ του με διαβάξῃ, α', γράφει ὠραιότερες ἐκθέσεις στὸ σχολεῖο β', κάνει λιγότερες ἀταξίες καὶ γ', ἀλλάζει στὸ καλύτερο ὁ χαρακτήρας του. Καὶ γι' αὐτὸ μετὰ τὴ με-

γαλύτερη προθυμία τοῦ ἔδωκε λεπτὰ νάνα νύσση καὶ φέτο τὴ συνδρομὴν του καὶ τὸ ψευδώνυμό του. Τὸν εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ χαίρετὸ τῇ Σορέλλα ντ 'Οξία καὶ τῇ Θεοδία.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, Ρασπουτίν. Χιόνια ἀκόμα δὲν ἔχουμε δῶ—μέσα στὴν πόλιν δηλαδή—ἀλλὰ τὸ κορὸ εἶναι δυνατό. Μετὰ τὴς γιορτῆς, ἡ ἐκδοχὴ τοῦ φυλλαδίου μου θὰ κανονισθῇ ὥστε νὰ τὸ λαβαίνατε καὶ ἐκεῖ τὴν Κυριακὴν ἡ, τὸ πολὺ, τὴ Δευτέραν. Σημείωσα ὅτι αὐτὸ εἶναι καὶ ζήτημα... φωτισμοῦ. Γιὰ τὴν Ἀθῆνα ἔχουμε τόσο ἑλκυστικὰ φῶτα, ὥστε κάθε ἐξοχὸς πρέπει νὰ ἔρχεται ἐργάτες μὰς τὰ διορθώσων. Δὲν ὀφείδεται τίποτα νὰ δημοσιεύῃ κομμάτια σ' ἄλλα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες. Γιὰ τὴν ἐκεῖ τὰ δέχονται χωρὶς αὐστηρὴ κριτικὴ. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου.

Τρόμαξα, Δόσκαριν, ἐὰν διάβασα στὴν ἀρχὴ τοῦ γράμματός σου ὅτι ἐκίνησες γιὰ ἐκδρομὴν με χιόνι καὶ με ἀέρα τόσο παγερό, πού ἐὰν βγῆκες καὶ σὲ χτύπησε στὸ πρόσωπο, σ' ἔκαψε νὰ ξεφύγῃς. Αὐτὲς οἱ ἐκδρομὲς γίνονται ἐὰν παῖν νὰ χιονίξῃ καὶ νὰ φυσᾷ, ἀλλοῶς εἶναι ἐπιφοβές. Πάλι καλὰ λοιπὸν πού διασκεδάσατε χωρὶς νὰ πάθετε τίποτα (καὶ) ἐλπίζω πὺς δὲν ἀρρώστησε καμμιὰ σας! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πού μένει ὁ Τ. Μπορεῖ νὰ μὴ θέλῃ.

Σ' εὐχαριστῶ, Αἰντά, γιὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Κι' ἐγὼ δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι μικρὴ γιὰ νὰ μῆς στὴν κίνηση, γιὰ τὴν καὶ δώδεκα χρόνων, βλέπω ὅτι οὐκ ἐπὶ σὲ καὶ ἐκφράζεσαι σὰν πολὺ πὺς μεγάλη. Μόνον ὁ γραφικὸς σου χαρακτήρας θέλει λίγο διόρθωμα. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐξήγησες.

Ὡ, ναί, 'Ανθισμένη Λεμονιά, ὅλοι δὲν δέχονται μετὰ τὴν ἰδίαν χαρὰ τὸ χιόνι καὶ στὴν χαρὰ πού αἰσθάνεται ἐκεῖνος πού δὲν τὸ φοβάται—γιὰ τὴν ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸ ἀφηγᾷ—πρέπει νὰ θυμᾷται καὶ τοὺς ἄλλους πού τὸ τρέμουν, ὅπως τοὺς θυμῆθης ἐσὺ... Χαίρω πού βρίσκεσαι τόσο ὠραία τὰ ἐφετεῖνά μου μυθιστορήματα. Σοῦ ἔστειλα καὶ Μικρὰ Μυστικά.

Πολὺ ὠραία μοῦ περιγράφετε, Χωρὶς Φτερά, τὴ ζωὴν στὸ χωριὸν σου, στὸ φηλὸ χωριὸν, τώρα πού τὰ πολλὰ χιόνια τὸ ἔχουν ἀποκλεισμένο καὶ μοιάζει «σὰν ἕνα νησί ἐξῶ ἀπ' τὸν ἄλλον κόσμο». Ναί, φαντάζομαι καὶ ἐγὼ πὺς θάναί πού ὁμορφα, πολὺ εὐχάριστα, μέσα στὰ σπῆματα καθοῦνται ὅλοι γύρω στὴν φωτιὰ. καὶ ἀναπαύονται ἀπὸ τὴ σκληρὴ ἐργασία, καὶ μιλοῦν. καὶ γελοῦν, καὶ λένε τραγούδια καὶ παραμύθια. Φτάνει μόνον νάνα γεμάτο τὸ κελάρι, ἔ;... Ὡστε τὸν χρόνον, αὐτὸν τὸν καιρὸν, μπορεῖ νὰ σὰς Ἀθῆνας καὶ νὰ σοῦ φέρῃς μόνον σου τὴ συνδρομὴν σου; Τι καλὰ!

Ἄν ἀδυνατίσεις τόσο πού λές, Νυχτοπούλι, τώρα πρέπει νὰ ξεκουρασθῇς. Καλὴ καὶ ἡ ἐργασία πού ἀποδίδει, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ γι' αὐτὴν ἕνα εἶδος... ὑπομέτρηση, Πόσο μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου! Θὰ πῶ στὴν Χάιδα, πού τῆς ἀρέσει ὁ 'Ανατόλ Φράνς, ὅτι τῆς συσταίνει τὸν 'Ρετίτ Πιέρ του, καθὼς καὶ τοῦ Leon Treich τὴς «Histoires Infantines», χαριτωμένα καὶ τὰ δυὸ. Ὡς γιὰ τὰ περιοδικὰ πού ἀπαντοῦσα στὸν Ντῆνο Ἀντρέι, ἐπρόκειτο γιὰ καθαρὸς παιδικὰ ἢ παιδαγωγικά· εἰδμεν, γιὰ μεγαλύτερες ἡλικίες, ὑπάρχουν γαλλικὰ ὠραιότατα, καὶ ἡ 'Revue de France', καὶ τὰ 'Annales' καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ἀπορῶ, Πούπουλο, πὺς γίνεται νὰ μὴν ἀπῆλθῃς ἀκόμα σὲ γράμμα σου σταλ-

μένο ἀπὸ τὸν 'Ιούλιο! 'Ωριμένως δὲν θὰ τὸ ἔλαβα, ἐκτός ἂν σοῦ διέφυγε καμμιὰ ἀπάντησή μου, σύντομη μέσα στὴ γραμματόλημψή μου. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ διαβιάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὴ Μόννα Βάννα «πού ἔχετε τὰ ἴδια γούστα».

Μυροβόλε 'Ανδρος, ἔδωσα τὸ «Χίλιο Μύριο» σου στὸν 'Ανανία πού σ' εὐχαριστεῖ πολὺ. Ὁ γυμνασιάρχης σὰς δὲν ἔχει πολὺ ἄδικο πού, ἂν καὶ ἐκτιμᾷ τόσο τὴ «Διάπλασι», σὰς συσταίνει ἄλλα περιοδικὰ, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει ἐγκύκλιο τοῦ 'Γπουργεῖο. Ὡστόσο, καὶ ἡ «Διάπλασι» εἶναι συστημένη. Ἐπανελημμένως, τὸ 'Γπουργεῖο τῆς Παιδείας τὴν ἐξούσης «ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικόν», καὶ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κων/πόλεως «ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμότατον».

Ἐχεῖς δικίον, Δούλη Δωδεκανήσος, θάταν μεγαλύτερη ἐνκόλη στὴ διαλογὴν ἂν σὰς ζητοῦσα ἀπὸ δυὸ ψηφοδέλτια, χωριστά, ἕνα γιὰ τὸ Πρωτοδιαπασόπουλο καὶ ἄλλο γιὰ τὴν Πρωτοδιαπασοπούλα. Ἀλλὰ μὰ πού δὲν τὸ εἶπα στὴν προκήρυξιν καὶ πολλοὶ ἐστειλὰν πιά τὸ ψηφοδέλιό τους, δὲν πειράζει. Ἡ διαλογὴ, μετὰ λίγο κόπον παραπάνω, γίνεται καὶ ἐτοί. Κάθε τόμος τῆς «Νέας 'Εστίας» εἶναι μὴ ἐξαμηνία, ὥστε τί θέλεις; τοὺς δυὸ τοῦ Α' ἔτους ἡ μόνον τὸν πρώτον; Στοιχίζουν 75 δραχμὲς ὁ ἄδελος καὶ 100 ὁ δευτέρος (ἐκτός τὰ ταχυδρομικά). Μπορεῖς νὰ στείλῃς τὴν παραγγελία σου καὶ στὸν κ. Ξενοπούλου. Διαβιάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὸ Νάρκισσο καὶ στὴν 'Ηρώ. Ἀχ, ὅχι, δὲν πιστεύω νὰ μὴ στείλῃς συχνὰ γιὰ τὴ Σελίδα ἡ φίλῃ μας, ἐπειδὴ ἐξαίρετον καὶ ἀπὸ τὸ Δημοφύρισμα οἱ Νικηταὶ τοῦ Πεντάθλου. Εἶναι τόσο μεγάλες εὐχαριστήριες, πρώτον νὰ γράφῃ κανεὶς, καὶ ἔπειτα νὰ βλέπῃ τυπωμένο τὸ ἔργο του, ὥστε ἀρκοῦν αὐτὲς καὶ ὑπεραρκοῦν.

Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς, 'Ηρωϊκὴ Φέσσα, πού ἐνῶ ἀλλάξαν τόσα καὶ τόσα, μόνον ἡ καρδιά σου γιὰ μένα δὲν ἀλλάξε. Χαίρω ἐπίσης πού καὶ ἡ ἐργασία πηγαίνει καλὰ, καὶ στὴν 'Ακαδημία κανεὶς πρόδους. Ἐπικαιρότητά της. — Ὁλιμμένα Χριστοῦ καμὲς καλὰ πού ξανάγραψες αὐτὸ τὸ κομμάτι καὶ ἐλπίζω, ἐὰν ἔλθῃ ἡ σειρά σου νὰ τὸ διαβάσω, ἐλπίζω—νὰ τὸ βρῶ δημοσιεύσιμο.

Ἡ Μάρω Σ. Σταυρινίδου—πού τὴν εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ τῆς ἔστειλα τὰ φυλλάδια πού δὲν εἶχε λάβει—μοῦ γράφει καὶ τὰ ἐξῆς ὠραία: «Πόσο λυπήθηκα πού ὁ ἀγαπητὸς κ. Φελίδων (τὰ σέβῃ μου καὶ τὴς εὐχὰς μου) ἔχασε τὴν θάνατον Παρθενῶνος πού τὸν ἐνέπνεε. Δὲν εἶναι δυνατό νὰ κτισθῇ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν γραφὴν τοῦ ἕνα καμαράκι, ὅπου ἀνεδείχθη καὶ τὸν βλέπῃ;... Ἀς εἶναι ὁμως, καὶ τώρα θὰ τὸν βλέπῃ μετὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, πού εἶναι τόσο μεγάλαι καὶ ὑψηλαί, χωρὶς νὰ κουράζεσαι...». Ναί, ἕνα καμαράκι ἐπάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο, μποροῦσε νὰ γίνῃ γραφεῖο αὐτό. Ἀλλὰ δυστυχῶς, τὸ σπῆμα δὲν εἶναι τοῦ κ. Φελίδωνος, ἀλλὰ τοῦ Πανεπιστημίου. Κι' ἂν ἔπαιρνε ἀκόμα τὴν ἀδελφὴν νὰ χτίσῃ, δὲν θάξε χρήματα γιὰ ἕνα ἐξοδὸ κάπως περὶ τὸ 'Ὡς... μετὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς!

Ναί, Δροσοῦλα, αὐτὸ τὸ γερμανικὸ πού μοῦ ἔστειλες, τὸ ἔχω δημοσιεύσει πρὸ ἔτων, μεταφρασμένο ἐπίσης σὲ στίχους. Ὡς τόσο σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γι' αὐτὸ καὶ γιὰ ὅλα. Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γραμματάκι σου. Χαίρετὸς μου τὴν δ. Παπὰ.

Πάνου Δάνου, σ' εὐχαριστῶ πού με ὅλα σου τὰ μαθήματα καὶ τὴς ἄλλες ἐργασίες, πού δὲν ἀφίνουν νὰ διαδύξῃς τί-

ποτα, μόνον ἀπὸ μένα δὲν ἀφίνεις ἀδιάδοσιν «οὐτε σερπίτσα». — Ἐκείνη, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ τὰ καλὰ λόγια, καὶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμό σου ἐνέκριναν. — Πανελλήνιο 'Ονειρο, τὰ ἔλαβα ὅλα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν Πνευμ. Ἀσκήσεις ἰδὲς σὲ προηγούμενον. — Σανθούλα, πού μοῦ γράφεις στίς 10 τὸ βράδυ μετὰ τὴν ἡσυχίαν σου, ἕνα πραγματικὸ ὠραῖο γράμμα, εἶσαι ἱσχυρὸς σὲ Βραβεῖο πού λές, καὶ ἰδὲς στὸν 'Οδηγὸ τί παίρνουν οἱ ἱσχυροὶ—καὶ σὲ, Ρόδη Οὐράνη. Μπουμπουλίνα, Μύρον τῆς 'Ανδρου, Νέα 'Ελλάς, Ἀταβύριε, καλὰ μου παιδιά, διάβασα τὰ γράμματά σας μετὰ μεγάλη εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ δὲν ἔχω πιά τόπο νὰ σὰς ἀπαντήσω.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απορρίπτονται: «Ἄλλος κερνᾷ καὶ ἄλλος πληρώνει» τῆς Σανθούλας. Νόστιμο, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κάπως λογοτεχνικώτερον γράμμα, ἤθελε περισσύτερον δούλεμα. — «Ἡ κυρὰ Λενὼν» τῆς Κ. Α. Μ. Ἀτεχνό, γραμμένο βιαστικῶς, ἐξαιρετικῶς σύντομο. — «Νενέ» τῆς Ἀρροδίτης τῆς Μήλου. Περιγραφή κηδεῖας σὲ πέντε κόλλες! Θέμα φυσικῶς τελειῶς ἀκατάλληλον γιὰ τὴ Σελίδα. — Στὴν μικρὴ πατρίδα μου τῆς Χρυσουγῆς. Γραμμένο σὲ γλῶσσον ἀντελῶς ἀκατάλληλον γιὰ ποίημα. — Ἐπειτα, θὰ ἔπρεπε μέσα σὲ ποίημα, ἡ ἐστὼ καὶ στὸν τίτλον, νὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ νηιοῦ. — «Ὁ ψιφικός» τοῦ Χριστουγεννιάτικο Λέντρον. Θέμα κοινόν. γλῶσσα σχολαστικὴ. Καί, ἀπὸ πότε βγαίνουν τὰ παιδιὰ μαζὶ μετὰ τὰ γατιά καὶ κυνηγοῦν πούλιὰ στὰ χωράκια; — «Μία φωνὴ στὰ χαράματα» τῆς Φιλομήλας. Ἡ κεντρικὴ ἰδέα, ἡ φωνὴ τοῦ κουλουρτζή, εἶναι ὠραία, ἀλλὰ ἡ ἀνάπτυξιν ἀκολουθεῖ στραβὸ δρόμον. Ἀς ἀλλάξῃ ἡ Φ. τὸ τέλος, ἄς τὸ κἀνῃ λιγότερον λυρικό καὶ ἄς τὸ ξαναστείλῃ. — Ἀπὸ τὰ Φαιδρά» τοῦ Χωρὶς Φτερά. «Ὁχι πολὺ καλογραμμένο καὶ ὅχι πολὺ ἐξυπνο. — «Φθιγόπωρο» τῆς Ε. Κ. Ψ. Περιγραφή κοινοτάτης πού ἔχει χάσει κίχας τὴν ἑπικαιρότητά της. — Ὁλιμμένα Χριστοῦ γεννα» τῆς Α. Α. Θέμα πολὺ μακάβριο γιὰ Χριστουγεννιάτικον κομμάτι. Γιὰ νὰ ἦταν ὠραῖο, θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν γραμμένο ἀπὸ μεγάλο λογοτέχνη. Γιὰ τὴν δὲ διαλέγετε ἄλλα θέματα, πὺς παιδικὰ, πὺς φαιδρά, ἀπὸ τὴ ζωὴ σας, ἀπὸ τὴν ἀναμνήσιν σας; — Ἀπὸ μὴ ἐκδρομῆς» τοῦ Μ. Ν. Κόνιν περιγραφή γραμμένην σὲ ἕπος σχολικῆς ἐκθέσεως. Ἀς διαβάσει ὁ Μ. Ν. «Ἀνάδοξον τοῦ Χορτιάτη» γιὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ πῇ καλοτοῦ γραμμένην περιγραφή. — Ὁ χειμῶνας τῆς Ἀθῆνας» τῆς Μ. Α. Τὸ πρῶτον τετραστίχον χαριτωμένον. Θὰ χρειάζοταν ὁμως τοὺς ἄλλους τρεῖς ἄλλα ἕνα τετραστίχον ἀκόμη. Τελειώνει πολὺ βιαστικῶς. — «Βόσχος ἄραγε» τῆς Θ. ν. Π. Ὑπὲρ τὸ δέον συμβολικὸν καὶ ἀκατάλληλον. Δὲν ἔχει σημασίαν παρὰ μόνον γιὰ ἐκείνην στὴν ὁποία ἀφιερώνεται. Ἀξίζει ὁμως καὶ ἕνα μπράβο τῆς Θ. ν. Π. γιὰ τὸ ὠραιότατον καὶ καθαρό γράμμα τῆς. Τέτοια χειρόγραφα εἶναι σὰν μὴ δασημέσα σὲ σωρὸ τῶν μουντζουρωμένων, κκογραμμένων καὶ γεμάτων τζίφρες κομματιῶν πού λαβαίνονται ἀπὸ ἄλλους. — Στὴν χαρὰ» τῆς Ν. Δ. Ἡ ἀρχὴ πολὺ ἀδύνατον καὶ γεμάτη ἀτυχῆς παρομοιώσεις. Ἡ βάρκα δὲν τρέχει στὴν παραλία, γιὰ τὴν ἔπαρα εἶναι στεριά καὶ ὅχι θάλασσα. — «Ἐνας πρῶτος παρπάτος» τῆς Γλυκεῖας Σαμιωτοπούλας. Μοιάζει μετὰ περιγραφή τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου σὲ ἀναγνωστικὸν τῆς γ' δημοτικῆς. Πολὺ κοινόν τὸ θέμα. — «Διαπλαστικὸν παραμῦθον» τοῦ Νυχτοπούλου.

Ἀπὸ τὰ συνειθισμένα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχω πεῖ πολλὰς φορές. Τὸ θέμα ἐννοῶ, γιὰ τὸ γράψιμο εἶναι ὠραῖο. — Πῆγες νὰ βρῇς τὴ μητέρα σου» τοῦ Μίκου Μάους. Πολὺ ἐκτενὲς καὶ σὲ γλῶσσα ἀκατάλληλη. — Θὰ ἐξακολουθῇσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμον δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανέεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουσιν σὲ ἀγῶρια καὶ δαὰ ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Λαγὸς Νο 1, ἀ. (ΙΦ). Λαγὸς Νο 2, ἀ. (ΑΔ). Αἰντά, κ. (ΧΚ). Ἀρετὴ, κ. (ΡΚ). Ὑβόννη, κ. (ΜΚ). Γλυκεῖα Βολιωτοπούλα, κ. (ΜΠ). Χλόη Βλάστη, κ. (ΔΜ). Ἀριόν, ἀ. (Μς). Ἀνεμώνη τοῦ Βράχου, κ. (ΙΜ). Μακεδονικὸν Ἐντελβαίς, κ. (ΜΤ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Σαλωνίτισσα, κ. Βουνοκορφῇ, κ. Ἰθώμη, κ. Ἀτρόμητος Πειρατῆς, ἀ. Χρυσοσάνδαλος Αὐγῆ, ἀ. Φεμινίστρια, κ. Καραϊσκάκης, ἀ. Ρεῖκι κ. Πάνθηα Ἀβραδάτου, κ. Ἰππότης Λόγγιν, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ριγολέτον (τετραδία ἔστειλα στὴν «Νέα Ἐστία» θὰ ἐνεγράψῃ ἀπὸ 1ης 'Ιανουαρίου) πὺς θὰ λάβειναι λοιπὸν τὸ Χριστουγεννιάτικον; Ἀτρώμητον Πειρατῆν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἀνεῖνός μου) Χρυσοσάνδαλον Αὐγῆν (περιμένω) ναί, ἐλπίζω ὅτι ὁ Ἀνανίας φέτος θὰ κἀμῃ δυὸ Κυριακές) Νίκην (ἔ

